

Ảo Giác - Hoạn Đồng Học

Contents

Ảo Giác - Hoạn Đồng Học	1
1. Hoạn Đồng Học - Chương 1: Tạm Biệt	1
2. Hoạn Đồng Học - Chương 2: Kinh Chập	5
3. Hoạn Đồng Học - Chương 3: Đau Đớn	9
4. Hoạn Đồng Học - Chương 4: Mê Vong	14
5. Hoạn Đồng Học - Chương 5: Ký Ức	18
6. Hoạn Đồng Học - Chương 6: Khó Chịu	24
7. Hoạn Đồng Học - Chương 7: Ảo Giác	29
8. Hoạn Đồng Học - Chương 8: Vĩ Thanh Tất Cả Nguyện Vọng	37

Ảo Giác - Hoạn Đồng Học

Giới thiệu

Editor: Hoại BăngThể loại: Hiện đại đô thị, báo thù tuyệt hận, ôn nhu thâm tình hắc băng công x tàn nhẫn thụ, ngược

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-giac-hoan-dong-hoc>

1. Hoạn Đồng Học - Chương 1: Tạm Biệt

“Người này mình nhất định là đã gặp.”

Tương Đương Khải tự nhủ.

Vậy mà nhớ lại những người gần đây gặp mặt qua một lần, thậm chí bao gồm văn phòng lầu dưới mới chuyển đến, Tương Đương Khải vẫn không tìm được người này trong trí nhớ.

Tương Đương Khải mang theo một nhóm người sau lưng, cùng người trước mắt dẫn cả đội vào phòng họp. Hàng chục người đi vào phòng, nhưng một thanh âm lộn xộn cũng không có. Trong lòng Tương Đương Khải bội phục người nọ quản lý rất tốt, nhìn lại cấp dưới của mình một chút – không phải là há miệng nhìn người nọ, mà là há miệng nhìn bí thư của người nọ, anh chỉ hận không thể tự mình đi tới chùi nước miếng cho bọn họ.

Cái này mà đòi nói chuyện làm ăn, còn không đem mình bầy chết!

Tương Đương Khải bắt đầu đỡ trợ giúp, người nọ lại đang nhìn mình chăm chăm, cười: “Giám đốc Tương, có thể bắt đầu chưa?”

“Có thể có thể.” Tương Đương Khải đáp ứng một câu, Tiểu Ngô thức tỉnh mở máy chiếu, chuẩn bị giải thích.

Tương Đương Khải gật đầu với người nọ một cái, người nọ lại cười với anh.

Hưng phấn say mê, càng thêm xác định suy đoán của mình: “Mình nhất định là biết người này!”

Mấy chủ quán của Hoa Sen thay nhau đi lên giảng giải ý tưởng quảng cáo tuyên truyền của họ, chỉ sợ là máy bay nhỏ cũng thổi thành máy bay chiến đấu, hướng gì chỉ là cải tiến chức năng điện thoại. Tương Đương Khải thấy người nọ cười càng ngày càng hài lòng, phỏng đoán quảng cáo này tám chín phần được chấp nhận.

Mặt nhìn nghiêng của người này thật quen thuộc. Tương Đương Khải mơ mơ màng màng nhìn sống mũi hắn, đường cong đôi môi, đường nét màu da trong bóng tối càng tinh tế hơn.

Trước mắt chợt sáng, thì ra giảng giải xong rồi, Tương Đương Khải vội vàng đứng lên hỏi: “Tổng giám đốc Nhạc có hài lòng không?”

“Ừ, bất kể là lý thuyết hay phương diện kỹ thuật đều rất tốt, tôi cảm thấy không tệ.” Người nọ gật đầu.

Cấp dưới của Tương Đương Khải dù là người mê gái, thời khắc mấu chốt vẫn thật sắc sảo, bí thư Tiểu Ngô đã nhanh nhẹn dâng hợp đồng lên, rồi đưa bút thép cho Nhạc Liên Thành.

Nhạc Liên Thành lúc nhận lấy bút thép dừng một chút, Tương Đương Khải cho là hắn không thích bút thép kia, liền giải thích: “Thật ngại quá, Nhạc tổng, đây là bút thép của tôi, bởi vì dùng cái này lúc thi tốt nghiệp trung học được thủ khoa, cho nên có việc lớn luôn dùng bút này ký tên, sẽ có may mắn.”

Nhạc Liên Thành ngó người, cười, sáng khoái ký tên: “Tôi có được vinh dự cùng ăn bữa tối với giám đốc Tương không?”

“Nói gì vậy, tổng giám đốc Nhạc tự mình mời mới là vinh dự của tôi.” Tương Đương Khải âm thầm nghĩ tốt, trên mặt lại nói chuyện làm ăn như bình thường vậy, chẳng qua là nở nụ cười vui vẻ khi thành công, hợp tình hợp lý.

Bữa tối ở một nhà hàng tư nhân sang trọng, bởi vì món ăn đặc sắc, giá tiền lại cao, cho nên rất ít người. Tương Đương Khải ăn mấy món thanh đạm nhưng đầy chất dinh dưỡng. Hừ hừ, thời khắc mấu chốt, mình vẫn nên ăn thức ăn giản dị mà dinh dưỡng, nếu không một lát nữa không có thể lực, tai ương vẫn là mình.

Vừa thầm vui vẻ cho Nhạc Liên Thành rót rượu Fila 89, vừa nói: “Tổng giám đốc Nhạc là lần đầu đến Thượng Hải sao?”

Ánh mắt đen nhánh của Nhạc Liên Thành quét qua quét lại mấy vòng, uống một hớp ly rượu đỏ trong tay: “Không phải, tôi học cấp 3 ở Thượng Hải, ở ba năm, sau đó mới sang nước Mỹ...”

“Hả?” Tương Đương Khải sửng sốt một chút, “Tổng giám đốc Nhạc học cấp ba ở...”

“Thực nghiệm Nhất Trung.” Ánh mắt Nhạc Liên Thành vẫn nhìn chằm chằm vào anh, dường như muốn từ trên mặt anh tìm ra đầu mối gì để xử lý. Xử lý? Anh làm sao lại nghĩ như vậy? Nhưng mà, trước khi bữa ăn bắt đầu, Nhạc Liên Thành vẫn nhìn mình đầy suy nghĩ. Thật là kỳ quái. Nhưng thực nghiệm Nhất Trung? Mình cũng học cấp ba ở nơi này, nói như vậy, là bạn học sao.

“Tôi cũng học cấp ba ở Thực nghiệm Nhất Trung, tổng giám đốc Nhạc học khoá nào?”

“Tôi là khoá 08, giám đốc Tương thì sao?”

“Tôi cũng vậy! Lại một lần nữa, thật quá hữu duyên, mau tới uống một chén! Ha ha!”

Không sai, chính là như vậy! Ở trong trường có quan hệ, trước hàn huyên một chút chuyện sinh hoạt ở Thực nghiệm Nhất Trung, sau đó đổi đề tài. Mình chỉ cần ngênh hợp hứng thú trò chuyện với hắn, rồi chuốc hắn say, lát nữa mang về nhà, con mồi này liền sa bẫy.

Tương Đương Khải vừa chống đầu vừa nói “nhớ khi đó giáo vụ trong trường đơn giản là người ngu ngốc”, cùng “khi đó lớp anh có người nào người nào?”, đối thoại ngu ngốc trong dáng vẻ hứng thú giả vờ, vừa dùng ánh mắt gần như mê luyến lần lượt quan sát nét mặt Nhạc Liên Thành. Không biết là lớn lên đẹp trai giống người nào, lại luôn cảm thấy đáng đáp hắn nhìn quen mắt, cảm giác anh đã sớm gặp người nọ lại tới.

Hừ, mình thật là bị mê ngủ! Hắn khẳng định rất quen mắt, cùng học một trường, học cùng ba năm, chẳng đầu không thấy cúi đầu thấy, chính là không có giao tiếp, khẳng định cũng sẽ nhìn quen mắt! Thiệt là, cái này có gì rồi rắm. Tương Đương Khải cười thầm thần kinh mình không vững. Tiếng chuông vang lên xa xa. Mười một giờ... hừ hừ, cô bé Lọ Lem kia, nàng cũng mau hiện nguyên hình, con mồi của ta, người cũng...

Thành công đưa cô bé quàng khăn đỏ trở về hang sói — Căn hộ có quầy bar, kết hợp với hương vị Tương Đương Khai, cảm tình tuyệt đối là tăng lên!

“Giám đốc Nhạc, anh ngồi trước ở đây, tôi đến phòng rửa tay.”

An bài cô bé quàng khăn đỏ ở quầy bar, Tương Đương Khai nói xong từ cuối liền thoảng nhìn “phiên bản đầy đủ” của cô bé quàng khăn đỏ, đến phòng rửa tay.

Đối diện với gương mặt đẹp trai trong gương phòng tắm mà tự mãn, Tương Đương Khai dạt dào suy nghĩ chút nữa phải làm thế nào, hoàn toàn không ý thức được một người đã đứng sau lưng.

“Tổng giám đốc Nhạc?”

“Tiểu Đương, giả bộ lâu như vậy, không mệt sao?” Hoàn toàn bất đồng với bộ âu phục hồi nãy, cởi tây trang áo khoác, cà vạt ra, người Nhạc Liên Thành đơn giản thay đổi. Bởi vì làm việc cả một ngày, tóc có chút rối loạn, rơi ở bên trán, cũng không để cho người khác thấy cẩu thả. Ngược lại có được thần sắc tươi sáng, bất cần, nhưng hết sức nguy hiểm của ma cà rồng. Áo hơi mở rộng để lộ đường cong của cổ, sắc da tiểu mạch trên người đàn ông tuổi này có nét thanh thực hấp dẫn, Tương Đương Khai âm thầm nuốt nước miếng.

“Cái gì?” Nhớ tới câu hỏi kỳ quái vừa rồi không thấm vào đầu óc, Tương Đương Khai ngẩng đầu dưới cái bóng của hắn.

“Còn giả bộ nữa, vậy thì tôi chịu khó giúp cậu nhớ lại một cái.”

Tương Đương Khai còn không kịp phản ứng, eo liền bị siết lấy mà hung hăng hôn, miệng đã uống nhiều rượu vừa nóng vừa cay, Nhạc Liên Thành phảng phất đã từng hôn anh vô số lần, cay đắng và chính xác, không mang chút thương tiếc mà liếm rồi lại cắn. Tương Đương Khai ngay cả đáp lại cũng quên, chỉ ngơ ngác để mặc hắn hôn, đại não trống không.

Chẳng lẽ trước kia... không thể nào, thân là người có trí nhớ hơn vạn người, mỗi người đã gặp qua anh cũng sẽ nhớ rõ ràng, không thể nào lại quên một mình người kia, lại còn có kỹ thuật tốt như vậy...

“Khốn kiếp, âm thầm đi Mỹ, có biết tôi nhớ cậu rất nhiều hay không...”

Tiếng tình nhân nỉ non vọng về bên tai, Tương Đương Khai mặc cho Nhạc Liên Thành ôm mình vào phòng ngủ. Câu rên trên miệng “ông đây không có đi Mỹ” cũng bị Nhạc Liên Thành nhai bẻ nát xuống bụng mình.

Gương mặt góc cạnh của Nhạc Liên Thành rõ ràng đang ở phía trên, anh vui mừng trong chăn mềm mại, lại bị Nhạc Liên Thành hôn sâu, vấn đề “tôi có phải đã gặp qua cậu ở nơi nào?” lại bị hôn trở về trong bụng.

Kịch bản không phải là như vậy! Phải là mình đẩy ngã hắn rồi ăn sạch sành sanh mà, làm sao biến thành như này! Thời điểm bị tiến vào, Tương Đương Khai ở trong lòng rỗng giập, các người đã học qua tình tiết cô bé quàng khăn đỏ thượng được chú sói con chưa???

Rất nhanh liền bị Nhạc Liên Thành phát hiện anh giây dựa lưng tung, ngừng động tác cắn răng: “Lại đang muốn cái gì?”

Vì vậy Tương Đương Khai nhanh chóng ở trong lòng rối rĩ bảo muốn cái này muốn cái kia...

Bị Nhạc Liên Thành nuốt sạch không phải là việc Tương Đương Khai có thể nghĩ tới, tỉnh dậy chỉ cảm thấy thất lực đau chân rút gân, vừa bị đắm yêu vừa bị Nhạc Liên Thành kéo dậy ăn cơm. Nhìn một bàn bữa sáng lớn Trung Tây kết hợp ngon lành ở nơi này, Tương Đương Khai quyết định bỏ qua cho hắn.

Đáng tiếc Nhạc Liên Thành tựa hồ cũng không có ý này, hai giờ sau khi ăn sáng, Tương Đương Khai ngay cả tin tức buổi sáng còn chưa kịp đọc liền lần nữa bị áp vào trong chăn. Lần này anh biết phản kháng, dùng sức đẩy nụ hôn ướt át ấm áp của Nhạc Liên Thành ra, nói: “Lời cậu nói ngày hôm qua, là có ý gì?”

“Hử, cậu còn nhớ rõ sao, tôi cho là cậu quên rồi.” Nhạc Liên Thành nhẹ nhàng chọc chọc ngón tay, âm hiểm cười: “Tôi hạn cho cậu nhớ ra hết chuyện lúc trước ngay bây giờ, nếu không... tôi không dám đảm bảo giám đốc Tương cậu có thể tham gia tiệc rượu ăn mừng tối mai.”

Tương Đương Khai hết ý kiến.

Tiệc rượu ăn mừng, anh làm sao có thể không tham gia?! Thân là người tận tâm tận lực với nghề nghiệp, anh đành phải đáp ứng. Nhưng mà, rốt cuộc muốn anh nhớ đến cái gì nhỉ?

Nhạc Liên Thành tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của anh, hài lòng cười: “Không bằng tôi cho cậu gợi ý, lúc cậu học lớp mười đã tham gia một chương trình cứu vớt tội phạm vị thành niên trên ti vi...”

“Hả? Tôi vì sao không biết?! Chương trình ti vi gì?!”

Lần này đến phiên Nhạc Liên Thành hết ý kiến.

“Đừng giả bộ, Tiểu Đương.” Nhạc Liên Thành bi ai, nhưng mà hắn thấy biểu lộ trên mặt Tương Đương Khải cũng không phải là nói dối, chính chính xác xác là mờ mịt.

Chẳng lẽ mình nhận nhầm?

Nhạc Liên Thành cau mày suy tư... không thể nào, sớm đã để mắt đến người này, vết bớt trên cổ sẽ không gạt người, còn đỏ tươi bắt mắt như vậy, làm sao không phải là cậu ta đây.

Tương Đương Khải nhìn Nhạc Liên Thành từ trên người mình leo xuống, bắt đầu mặc quần áo vào. Bộ dạng luôn mặc tây trang này giống như ông chồng bị bà xã đuổi ra khỏi nhà, vì vậy sinh ra một chút đồng tình với hắn, bò xuống giường lấy cho hắn một bộ đồ thường ngày giản dị từ trong hộc.

Nhạc Liên Thành quần áo chỉnh tề cuối cùng an phận một chút, lười biếng nằm vật xuống giường đệm dài, đầu tựa vào cánh tay không biết đang suy nghĩ gì. Lúc này trong mi mắt hắn một chút công kích cũng không có, trắng đen rõ ràng, con ngươi thủy mặc như điêu khắc vùi lấp trong hốc mắt hẹp dài.

...

“Lúc này, hắn chính xác là một tiểu thụ.”

Tương Đương Khải lặng lẽ dùng giọng nói văn nhân dân quốc tự mâu thuẫn mà tổng kết, đứng trước gương mặc áo sơ mi vào.

Ánh mắt “ngụy tiểu thụ” trên giường đột nhiên sáng lên, một khắc đã ngồi dậy, ánh mắt lấp lánh: “Tiểu Đương, tôi tới giúp cậu cài nút áo.”

Còn chưa kịp cự tuyệt, Nhạc Liên Thành đã sờ đến cổ anh, mập mờ vẽ vòng cung. Tương Đương Khải cứng một cái, ngày hôm qua người này cũng là theo đường vòng cung như vậy hôn trên cổ anh, phảng phất như đã thú ngửi mùi máu thơm ngon trên cổ con thú của mình, đáng vẻ say mê khiến nửa người anh tê dại.

Tay từ từ trượt xuống, một nút một nút tỉ mỉ cài cúc áo sơ mi, thỉnh thoảng nâng đầu lên ngấm một cái, gương mặt trong gương đã sớm đỏ bừng, đôi mắt ướt át. Thời gian phảng phất như không tồn tại, Tương Đương Khải chỉ nghe bên tai truyền tới hô hấp nhẹ nhàng của Nhạc Liên Thành. Theo hô hấp còn mang một mùi thơm. Ngày hôm qua chính là mùi thơm lả lướt như vậy, rõ ràng là đối với người ngoài ngạo khí ngàn dặm, lẫn vào mồ hôi lại dần dần thấm đến người mình, để cho anh cơ hồ muốn phát điên lên.

Tương Đương Khải chỉ sợ lập tức ngắt trước gương, không thể làm gì khác hơn là liều mạng cắn răng đứng vững. Thật vất vả đè trái tim đang loạn nhảy xuống, động tác kế tiếp của Nhạc Liên Thành cơ hồ khiến anh phải khóc.

Ngón tay thon dài đưa đến hạ thân, thật thấp xẹt qua quần lót, mang theo run rẩy không kiềm chế được, nhiệt độ quen thuộc từ từ dâng lên, Tương Đương Khải cơ hồ muốn nghênh đón, ma sát dịu dàng lại chợt rời đi. Tương Đương Khải thiếu chút nữa đè lại tay của hắn, cả người run lên.

“Cậu làm gì thế...” Sau khi nói xong Tương Đương Khải cơ hồ muốn giết mình, thanh âm yếu ớt này thật sự không giống hời, mình nghe cũng đỏ mặt.

“Không có gì, giúp cậu nhét áo sơ mi vào trong quần mà.” Nhạc Liên Thành cho anh một ánh mắt gian tà “thế nào”, lúi người tránh ra.

Nhạc Liên Thành mặc áo khoác vào, kéo lên cổ ngửi một cái, chợt ngừng đầu cười: “Tiểu Đương, áo quần cậu thơm quá, là mùi thơm cơ thể sao?” Dứt lời giống như con mèo, cho anh một nụ cười meo meo quen thuộc.

Tương Đương Khải đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Nhạc Liên Thành ở trước mặt lắc lư cánh tay nhỏ dài: “Đừng xem, tôi đẹp trai vậy sao, muốn nhìn lâu như vậy?”

“Là cậu bốc mùi đi!” Tương Đương Khải đẩy tay của hắn, giận: “Mau rút trở về nhà của cậu!”

“Hi hi, tiệc rượu buổi tối...” Nửa câu đầu còn cười đùa, nửa câu sau lại trở nên trầm thấp mập mờ. Tương Đương Khải bây giờ nghe thanh âm người này cũng sẽ lập tức nóng lên.

Thầm mắng mình mấy câu, Tương Đương Khải đẩy hắn ra khỏi cửa.

Nhạc Liên Thành lái xe thể thao rời đi nhanh chóng, hoàn toàn không nghe được, Tương Đương Khải sắc mặt lạnh lùng từ hộp tủ đựng rượu lấy ra một chiếc điện thoại di động có dáng vẻ hết sức cổ quái:

“Biên số 0049, xe mục tiêu đã rời cứ điểm, dự tính sẽ đến Lake View Masion, số 156. Xe cửa bắc Quốc An đường số bốn chuẩn bị.”

“Biên số 0074, tới cứ điểm cầm băng và máy ghi âm.”

“Biên số 0056, liên lạc cục trưởng Lâm, ba mươi phút sau tôi đến.”

Bố trí xong xuôi hết thủy đầu vào đấy, người trước mắt đã không phải là anh giám đốc xấu hổ nho nhỏ, một tia tinh tế bắt buộc cùng thần sắc hưng phấn hiện lên trên mặt Tương Đương Khải.

Nhạc Liên Thành, tám năm, cậu cuối cùng cũng mắc câu.

2. Hoạn Đồng Học - Chương 2: Kinh Chập

Nhạc Liên Thành họp trong văn phòng, đang phát bão, tức giận la mắng một đám cấp dưới. Mọi người cúi đầu thấp đến không thể thấp hơn được nữa, chỉ còn kém chui vào trong lòng đất. Đang lúc nước bọt muốn văng tung toé, điện thoại trên tay Nhạc Liên Thành liên chấn động, “Rì rì” rung vang không ngừng. Không biết ai không chọn thời điểm mà gọi, vì vậy mặt Nhạc Liên Thành trong nháy mắt còn đen hơn, tương ứng làm cho đám cấp dưới đầu cúi càng thấp hơn.

Nhưng mà, cẩn thận nhìn một cái, Nhạc Liên Thành chợt mây tan bão tán, mặt trời rực rỡ chiếu rõ. Tùy ý phát tay, ý bảo mọi người nghỉ ngơi trước một hồi, đợi lát nữa lại sửa chữa, liền eo ếch đứng đỉnh (chắc là miêu tả dáng anh Thành đi, thấy eo ếch thú vị nên Băng để:3) đi ra khỏi phòng họp.

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau: “Nhạc tổng ngài ấy... đang yêu?”

Bí thư Điền suốt ngày mặc tây trang: “Không có gì, chớ đoán mò.”

Vì vậy mọi người càng thêm xác định.

“Tiểu Đương, không có đi làm sao?” Đôi mắt Nhạc Liên Thành ngọt đến có thể xuất mật, nắm điện thoại hận chỉ không thể chui vào trong. Đôi chân dài đứng chộn rộn, tay phải cầm điện thoại nói: “Ừ, không ăn đồ ăn Thái... tôi cũng không ăn được đồ Thái, nhiều món kỳ quái khó ăn... lẩu vẫn là tốt nhất, tôi biết một nơi có một nhà hàng rất tốt.”

Tương Đương Khải ở một đầu khác mơ mơ hồ hồ tựa như cười một tiếng: “Lẩu? Cậu cái thưởng thức này...”

“Tôi từ làng quê đến, có thể thưởng thức gì? Cậu quên là năm đó tôi ngày ngày nấu nướng cho cậu ăn sao?” Nhạc Liên Thành phảng phất trở lại thời niên thiếu, khi đó Tương Đương Khải đến thôn núi xa xôi tham gia chương trình cải tạo thiếu niên, Nhạc Liên Thành mang theo cậu đến trấn bên mua măng, Tương Đương Khải liền mời hắn ăn cháo trắng cùng chút ít thức ăn...

Cho dù là bây giờ, vừa nhắm mắt, liền giống như có thể thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán trắng nõn tinh khôi của Tương Đương Khải, nhớ ngày đó...

“Hử! Làm gì chứ, nói chuyện!” Tương Đương Khải ở đầu kia cười đùa, Nhạc Liên Thành liền trở lại thực tế, không khỏi cười dịu dàng. “Không có gì, chỉ nhớ lại chuyện trước kia...”

“Chuyện gì?” Tương Đương Khải một đầu sững sốt, Nhạc Liên Thành phảng phất có thể thấy thần sắc sợ run đáng yêu của anh, liền thấp giọng cười: “Chính là ở huyện thành, chúng ta...”

“Cậu lưu manh!” Tương Đương Khải mắng, Nhạc Liên Thành liền sững sốt, chợt ý thức được cậu ta đang nói sự kiện kia, lập tức cười lớn: “Ha ha ha, cậu là đang nói ở khách sạn...”

“Cậu còn nói, lưu manh!” Tương Đương Khải “rầm” một cái quăng điện thoại.

Nhạc Liên Thành cười không dậy nổi.

Sau khi tiệc rượu đêm đó kết thúc, Tương Đương Khải liền bị hấn “nghiêm hình ép cung” thừa nhận anh biết mình, hơn nữa còn cố ý dùng bút thép Nhạc Liên Thành tặng hấn khiến hấn chú ý, hơn nữa còn chào đón nồng nhiệt câu dẫn hấn... Nhạc Liên Thành mau miệng đến phía sau tai, thúc giục Tương Đương Khải lấy bút thép ra. Vì vậy, hấn nhớ lại nhiều chuyện cũ hơn, liền thuận tiện còn dùng bút thép này làm công cụ hỗ trợ ái tình, ngày hôm sau Tương Đương Khải trực tiếp mắng hấn lưu manh.

Nhạc Liên Thành không khỏi lại nghĩ tới một tiếng gọi “lưu manh” kiểu diễm vừa rồi trong điện thoại, cũng khó trách trêu đùa “phụ nữ đảng hoàng” vĩnh viễn là đề tài văn học kinh điển.

Thì ra là cậu ấy nghĩ đến chuyện ở khách sạn kia rồi...

Qua tiết thanh minh, chương trình ca nhạc mang theo Tương Đương Khải đến huyện lý bán măng, huyện thành huyện náo, cơm cá ăn no bọn họ liền tách ra khỏi người trong tổ chương trình. Bọn họ cũng không có điện thoại di động, xe trở về huyện thành cũng đã sớm không còn, Tương Đương Khải không thể làm gì khác hơn là tìm khách sạn ở, nhưng bởi vì tiền trên người không đủ, chỉ ở được phòng một người.

Tương Đương Khải vừa vào phòng liền nằm lên giường, bị Nhạc Liên Thành kéo lại: “Chớ ngủ, rộn rã ở chợ cả ngày, khắp người toàn là bụi, tắm chết, đi tắm nhanh...” Tương Đương Khải chết cũng không đứng lên: “Tôi mệt chết đi được, cậu ôm tôi đi tắm, cậu tắm cho tôi!”

Vốn là lời này đối với bạn bè cũng không có vấn đề gì, nam sinh đùa giỡn cùng nhau tắm là chuyện thường xảy ra, nhưng mà quan hệ hai người đã có chút mập mờ không rõ, một câu nói thuận miệng này, lại khiến cho dòng nước ngầm trong không khí chợt sôi sục, hiện lên một chút cảm giác không rõ ràng.

Tương Đương Khải từ nhỏ đã ngoài mạnh trong yếu, hai người sững sốt một hồi lâu, anh mới lắp bắp nói, “Tôi... tôi nói bậy” rồi bỏ chạy như bay vào phòng tắm, dựa vào cánh cửa thở dốc.

Nhạc Liên Thành nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, ma xui quỷ khiến đi tới, mở cửa.

Cảnh sắc trước mắt cơ hồ khiến cho hấn nhào tới —

Tương Đương Khải đứng dưới vòi sen, nửa người bao phủ bởi bọt xà phòng, nửa hở nửa che thư thái lộ ra càng thêm mê người. Thiếu niên tuyết trắng cùng bong bóng tựa như cùng màu sắc, bởi vì nước nóng, trên người liền ửng một tầng sương mù hồng phấn, tựa hồ cũng có thể thấy được mạch máu dưới da.

Trên cổ thon dài có một vết bớt màu đỏ, cực kỳ giống vết hôn mập mờ. Tầm mắt dời xuống chút nữa, nhiệt độ cơ thể Nhạc Liên Thành lập tức tăng lên, cơ thể thiếu niên da thịt đơn bạc, cái mông sạch sẽ vênh lên như quả đào, theo động tác nhẹ nhàng đung đưa, xuống chút nữa là khoảng tối nhu mì đáng yêu, nước chảy theo khe hở vô tình thẳng tiến vào vườn hoa...

Tương Đương Khải cảm giác được sau lưng có người, lập tức quay lại, ánh mắt mờ sương tỉnh tỉnh mê mê nhìn chăm chú vào Nhạc Liên Thành mặt đã đỏ bừng.

“Tiểu Hắc...” mới gọi ra nhũ danh của đối phương, một giây kế tiếp môi anh liền bị hung hăng bao phủ lấy, tay Nhạc Liên Thành vừa ướt lại nóng, cuồng loạn phủ trên người, mang theo một trận run sợ. “Tiểu Đương, Tiểu Đương...” Nhạc Liên Thành vừa cỡi y phục của mình, vừa dùng sức liếm dục vụng đang mềm mại của Tương Đương Khải. Tương Đương Khải ôm cổ hấn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, tựa hồ lăm bắm gì đó.

Đầu lưỡi hai người do do dự dự như động vật nhỏ bắt đầu khuấy động một chỗ, lại tách rời ra, chẳng qua là tránh né lẫn nhau, không biết là người nào chợt tiến một bước, liền xung động hung hăng dây dưa chung một chỗ, trực tiếp quậy đến phát ra âm thanh khiến người đỏ mặt tim đập hoà cùng tiếng nước chảy xuống.

Bất tri bất giác liền ôm đến trên giường, Nhạc Liên Thành hôn một đường hạ xuống, chỉ thấy thù du trắng nõn trên người đáng thương ở nơi này, chờ đợi yêu thương. Nhạc Liên Thành vừa dùng đầu ngón tay bắt

lấy, vừa tinh tế hôn, chọc cho Tương Đương Khải thét một tiếng chói tai, đem chân quần ở bên hông hất.

Xuống nữa...

“Ừm... Tiểu Hắc, đừng ở nơi đó...”

“Bỏ tay ra, để cho tôi xem một chút...”

“Đừng...”

“Chỉ nhìn một chút, chỉ một lần...” Thiếu niên vô lại dụ dụ dễ dãi, tình nhân liền then thùng lấy tay che trước người, mặt đỏ đến không thể đỏ hơn, nghiêng đầu qua một bên, nhắm mắt lại không nhìn nữa.

“Hắc... Tiểu Hắc... ừm...”

Hai tay lập tức ôm lấy nơi đó then thùng, mở miệng, động tình kêu lên, thút tha thút thít oa oa lên tiếng: “Đừng nhìn... rất xấu hổ...”

Thời điểm bắn ra, Tương Đương Khải lập tức uất ức mà khóc, hù dọa Nhạc Liên Thành giật mình: “Sao, thế nào? Cần phải cậu ư?”

“Thật mất thể diện... đừng nói...”

“Không phải là bắn ở...”

“Bảo cậu đừng nói, hu hu... thật mất thể diện...”

“A, khóc? Ngoan, đừng khóc, tôi để cho cậu làm lại không được sao...”

“Lưu manh! Oa...”

Kết quả dĩ nhiên là Nhạc Liên Thành như cá gần chết ở trong phòng tắm tự giải quyết, kèm theo một ngày dài rùng mình.

(Đoạn trên là quá khứ)

Tương Đương Khải gõ chân nhìn chăm chăm điểm nhỏ chột loé trên màn hình, phẳng phất như trên màn hình là nhịp tim người nào đó.

Cục trưởng Lâm vừa vào, hàn huyên mấy câu với cấp dưới của Tương Đương Khải, liền tiến đến ngồi xuống bên cạnh anh, nói: “Tiểu Tương, hoàn thành nhiệm vụ lần này, cậu đi nghỉ dài hạn đi!”

“Làm sao mà đủ!” Tương Đương Khải để tai nghe xuống, ánh mắt âm hiểm nhìn chăm chăm cục trưởng Lâm, “ít nhất cho tôi nửa năm”.

“Cũng được, chỉ cần bắt được Nhạc Liên Thành, thế nào cũng thương lượng được.” Cục trưởng Lâm nghiêng đầu về phía màn hình theo dõi bên kia, nhớ đến video đêm qua hai người ăn cơm, hất có chút lúng túng, quay đầu lại nói: “Nghỉ cũng là phải, dù sao cậu tổn thất...”

“Tôi bị tổn thất gì?” Tương Đương Khải cầm chén trà sớm đã nguội trên bàn uống một hớp, ánh mắt trầm thấp cười, “Ngài biết, tôi thích kiểu như vậy...” dứt lời liền mở ra hình ảnh Nhạc Liên Thành trên một màn hình khác.

Cục trưởng Lâm ha ha cười to: “Tên nhóc cậu thật là!”

Tương Đương Khải ở trong cục đã sớm công khai bí mật về tính hướng, thời điểm tiết lộ năm đó không biết đã dẫm thương bao nhiêu trái tim phụ nữ.

Điện thoại trong tay Tương Đương Khải chột sáng, một đám người vẽ mặt khăn trương nhìn lên. Tương Đương Khải nhàn nhã mở tin nhắn ra, phía trên chỉ có vài chữ:

“Tiểu Đương, rất muốn cậu. Có thể gặp lại cậu, thật giống như nằm mơ.”

Người chung quanh lúng túng tản ra, Tương Đương Khải cầm điện thoại di động ngây ngô một hồi, đột nhiên ngẩng đầu cười với cục trưởng Lâm. “Cục trưởng Lâm, anh thấy mệnh lực của tôi như thế nào hả?”

Cục trưởng Lâm nhìn ánh mắt anh sáng rỡ, không biết nói gì, chỉ cảm thấy bên trong có cảm giác không nói được, giống như đáy sông dày đặc san hô, lao thẳng đến kéo hẳn vào hố đen không đáy.

Lẩu quả nhiên ăn ngon, mặc dù tiệm đông lại không sạch, người phục vụ ít thái độ lại kém, nhưng mùi vị thật sự ngon lành. Tương Đương Khải ăn được đến mức đầu muốn rớt vào trong nồi, đến mức ăn bốn mâm trăm lá rồi còn kêu ít, trực tiếp la hét muốn nữa.

Nhạc Liên Thành cười nhạo anh: “Còn nói tôi từ quê tới, cậu xem bộ dáng ăn uống của cậu thật ngu!” Khoé miệng của anh dính một hạt mè, hẳn liền vươn lưỡi liếm vào trong miệng mình. Mặt Tương Đương Khải lập tức đỏ lên, quát khê: “Làm gì, muốn chết ư?! Đây là đang bên ngoài!”

“Bên ngoài?” Nhạc Liên Thành nhẹ cười nhắc lại, “chính là nói... trong nhà thì có thể? Nào dám trái lệnh... tôi hôm nay...” Hắn hạ thấp giọng xuống nói câu này, “sẽ liếm cậu đến khô kiên mạt tịnh...”

“Cậu...” Tương Đương Khải hít một ngụm khí lạnh. “Cậu nổi điên làm gì?!”

Đang muốn mắng nữa, một bàn tay ấm áp đưa tới, cầm tay mình, mười ngón tay chậm rãi đan vào nhau. Đôi mắt đen nhánh kia phủ một tầng sương mờ như trời nồm anh lại, nói: “Khi tôi còn bé, mơ ước lớn nhất đó là có thể cùng cậu giống như vậy, ăn lẩu với nhau.”

Khuôn mặt luôn luôn lưỡi biếng ngu ngốc chợt hiện lên một tầng ngưng ngưng, lặng lẽ cúi đầu, nghiêm túc ăn đồ ăn trong chén, tay cũng không buông ra, giống như con nít có được món đồ chơi, nắm thật chặt không buông, lại phảng phất như thế, đang nắm lấy trân bảo quý nhất của mình.

Tương Đương Khải đột nhiên cảm giác ngồi cũng không được, trên lưng như bị gai nhọn đâm lấy, trực tiếp đâm vào trong máu thịt, khiến anh mơ hồ.

Anh bây giờ rốt cuộc đang làm gì?

Hoặc là nói, bọn họ rốt cuộc đang làm gì?

Người nọ chợt ngừng đầu, cười. “Cậu ngu ngốc gì đó, ăn nhiều vào đi! Uống nước nhanh...” Dứt lời đưa nước tới.

Tương Đương Khải nhận lấy ly nước lạnh như băng, cười khúc khích: “Chắc là ăn hơi nhiều, tôi xem cậu ăn, lát nữa ăn tiếp.”

“Ừ.” Người nọ dùng sức gật đầu một cái, nghiêm nhiên là bộ dáng lúc còn trẻ.

Anh tỉ mỉ dùng ánh mắt đánh giá người nọ, mi mắt, động tác, quần áo... Hắn tựa hồ thay đổi rồi, nhưng lại dường như cái gì cũng không thay đổi. Mười ba năm trước đây ở cùng hắn như vậy, ngồi húp cháo ở cửa hàng trong chợ làng, trên trán có một giọt mồ hôi trong suốt, theo gò má trượt vào trong áo.

Khi đó, Nhạc Liên Thành là bạn bè của anh, là nơi chốn mềm mại nhất thế giới này, là tình nhân yêu thương anh nhất. Bây giờ thiếu niên đã trưởng thành, vẫn cao ngất như xưa ngồi ở trước mặt mình, bờ ngực rộng mở trao tim mót phổi mà yêu thương anh.

Còn bản thân anh... Tương Đương Khải nhìn cả vạt của mình — phía trên tràn ngập máy thu hình và máy ghi âm cao cấp nhất, độ phân giải còn tốt hơn máy ảnh tân tiến nhất, chợt hiểu.

Hắn không thay đổi, chỉ có mình thay đổi.

Đột nhiên muốn ôm hắn như vậy.

Tương Đương Khải nắm chặt tay dưới gầm bàn, Nhạc Liên Thành phát hiện, ngừng đầu, thấy người thương mặt mũi u tối nhìn mình chằm chằm, nói: “Đừng ăn nữa, tôi muốn về nhà.”

Thần thái kia, kẻ ngu cũng biết anh nói gì.

Chính Nhạc Liên Thành cũng muốn, hắn đã sớm không muốn ăn, tình nhân yêu thương mười mấy năm ngồi trước mặt mình, hai người còn nắm chặt tay, dán trên bắp đùi mình, đối lại là bạn, bạn có thể không phân tâm nhảy nhót, bạn còn có thể ngồi nghỉ ngơi lung tung?

Nhạc Liên Thành lôi kéo Tương Đương Khải đi ra ngoài cửa, tính tiền thật nhanh rồi chạy đến bãi đỗ xe. Khí trời tối thánht tự có chút mát mẻ. Gió đêm thổi qua mang theo hương thơm cuối xuân lười biếng, quây phá làm tình người thêm đậm. Trong bãi đậu xe bốn bề vắng lặng, Tương Đương Khải đang khom lưng mở cửa, chợt bị Nhạc Liên Thành đè ở trên cửa xe, hung hăng hôn lên nóng bỏng.

Anh hơi sững sờ, thấy bốn bề vắng lặng, cũng bỏ qua ngưỡng ngừng mà găt gao hôn đáp lại.

Hai người dây dưa đến lúc cần phải thở mới hồng học tách ra.

Tương Đương Khải không chịu rời đi, thở hổn hển ôm cổ Nhạc Liên Thành liếm liếm, đang lúc muốn hôn nữa, Nhạc Liên Thành đột nhiên mạnh mẽ đè anh xuống đất.

“Đoàng đoàng đoàng!”

Tiếng súng liên tục vang lên.

Mặc dù đã dùng ống giảm thanh, nhưng vẫn vang lên đáng sợ như vậy trong không khí trống trải yên tĩnh.

Tương Đương Khải lập tức hoảng sợ quan sát, cả người không khống chế được mà run run.

3. Hoạn Đồng Học - Chương 3: Đau Đớn

“Tiểu... Tiểu Hắc...” giọng Tương Đương Khải bén nhọn, gờ tay lên lau cổ Nhạc Liên Thành: “Cậu không sao chứ...”

“Ngốc, tôi có chuyện gì được?” Nhạc Liên Thành cười trấn an anh, vừa âm thầm cảm nhận rằng trên người mình cũng không có bị thương. Nhìn khả năng bắn và cách thức nổ súng, đái khái là cấp dưới của Tờ An. Nhạc Liên Thành đang cần rằng mắg tên khốn kiếp này ở trong lòng, cố nghĩ xem mình đã đắc tội gì với hắh, thì phát hiện một dòng ẩp trượt theo cổ chảy vào bên trong áo.

Hắh sờ vào theo bản năng – tay đầy máu tươi.

Một giây cũng không hoảng hốt, Nhạc Liên Thành đỡ Tương Đương Khải vào bên trong xe liền xông vào đường phố, lái về phía phòng bệnh tư nhân của mình.

Dọc theo đường đi hắh tỉnh táo muốn chết. “Thì ra trong phim ảnh người thân bị thương rồi khóc tê tâm phế liệt cái gì đó đều là giả”, hắh hiểu được rõ ràng.

Máu Tương Đương Khải đã rịn ra áo khoác của anh, để lại màu sắc chói mắt vô cùng. Mặt của anh tái nhợt, đôi môi bị cắn rĩ ra tia máu, tay đầy máu tươi đặt trên miệng vết thương, lằh bằh hỏi hắh. Giọng anh có một chút run rẩy, ước chừng là bởi vì đau đớn, nhưng giọng nói lại bình thản: “Tiểu Hắc, tôi sẽ không chết chứ...”

“Nói bậy gì đó, bị bắn trúng không phải là chỗ hiểm, cậu tên ngốc này mệnh thật lớn.” Nhạc Liên Thành tận lực để cho âm thanh của mình có vẻ tự tin, nhưng tay cầm lái không khỏi run rẩy. Thật ra đúng là không bắn trúng nơi nguy hiểm, nhưng Nhạc Liên Thành chỉ cảm thấy trái tim củả mình không ngừng đau đớn, phẳng phất như có một cánh tay chui vào ntrong lồng ngực hung hắg bầu xé...

Con mẹ nó, chẳng qua là thắg trước giết một tên đàn em của người ta, Tờ An liền phái người đến cảnh cáo hắh, thật là bò đến đầu giường giường oai mà!

Mắt thấy đến nơi, cơ mặt Nhạc Liên Thành căng chặt như muốn vỡ ra, vừa mới chạy đến, bí thư Điền đã mang giường cấp cứu đến đây. Nhạc Liên Thành ôm Tương Đương Khải lên, che chở anh một đường đến phòng giải phẫu.

Bác sĩ đang muốn đem đẩy anh đi, Tương Đương Khải chợt dùng bàn tay đầy máu nắm vạt áo Nhạc Liên Thành thật chặt. “Tiểu Hắc, tôi sợ...” Đôi môi run rẩy yếu ớt. “Đau quá...”

Nhạc Liên Thành đau lòng vô cùng, dịu dàng an ủi anh. “Không đau, một lát nữa sẽ tốt. Đừng sợ, tôi ở ngoài chờ cậu.” Tinh tế vuốt ve mi mắt anh một lần, lại an ủi mấy câu, Tương Đương Khải rốt cuộc buông vạt áo, bị bác sĩ đẩy vào.

Đền phòng phẫu thuật đồ lên.

Nhạc Liên Thành cởi cà vạt, nhàn nhạt nói với bí thư Điền: “Người đâu?”

Điền Vũ đưa cho hắn một điều thuốc, lại giúp hắn đốt, giọng nói cũng nhàn nhạt: “Chú Sâm đi bắt rồi.”

“Là người của Tờ An phải không?” Nhạc Liên Thành nặng nề hút một hơi, từ từ phun khói, liếc mắt nhìn ánh sáng hắt ra từ phòng phẫu thuật rồi nói: “Bắt được, cứ theo lệ cũ mà làm.”

Điền Vũ không nói gì, chẳng qua là gạt đầu một cái, ngồi xuống lẳng lặng hút thuốc.

Qua thật lâu, hắn nghe được tiếng Nhạc Liên Thành hung tợn cắn răng, phảng phất như con sói cường ngạnh, muốn băm thây kẻ thù thành ngàn khúc, từng chữ từng chữ gằn ra từ kẽ răng.

“Thế mà lại dùng M1911 (1). Tờ An, tao chơi chết mẹ mày!”

Phẫu thuật rất thành công, Tương Đương Khải lúc bị đẩy ra vẫn còn ngủ mê man, Nhạc Liên Thành nhanh chóng đẩy anh tới phòng bệnh chuyên dụng của mình.

Giường đã sắp xếp xong, như thể biết hắn nhất định ở lại sẽ chăm sóc, chiếc giường luôn cô độc lúc này lại có một chiếc giường mới bên cạnh. Mặc dù không đạo lý, nhưng đối với bản thân luôn nằm cô đơn một mình, lúc này lại là giường hai vợ chồng chung một chỗ trong phòng bệnh, Nhạc Liên Thành không khỏi cảm thấy rất hạnh phúc.

Lúc Tương Đương Khải tỉnh lại đã là nửa đêm, ánh mắt vẫn còn chút vẫn đục, nhưng nhìn qua rõ ràng không có nét đáng thương bất lực như lúc chiều. Nhạc Liên Thành yêu thương đỡ anh lên, bón anh uống thuốc, kêu khổ: “Làm gì khóc lóc giống phụ nữ vậy, mới vừa rồi còn khiến tôi mất mặt.”

“Cậu... cậu mới là phụ nữ...” Tương Đương Khải suy yếu thở hổn hển, tựa vào bả vai hắn rồi mở miệng ngậm thìa uống thuốc. “Đau chết tôi đó.”

Anh không hỏi vì sao vô duyên vô cớ có người cầm súng bắn anh, chẳng qua là lặng yên tựa vào trong ngực người kia uống thuốc, uống xong lại ngoan ngoãn ngủ.

Nhạc Liên Thành nhớ ra anh đã từng nghe thấy bối cảnh của mình, lại khéo léo không có hỏi nhiều, càng cảm thấy thương anh. Vì vậy sau khi đưa anh về nhà, liền thay đổi quy cách mà đưa thuốc bổ cho anh uống. Lộc nhung, hùng chướng, hải sâm bỏ vào một chén... Điên cuồng bồi bổ như thế này, không tới hai tháng, vết thương đáng sợ trên bụng Tương Đương Khải cũng khép miệng lành lặn.

Vì sợ nhiễm trùng, hai tháng này Tương Đương Khải cũng không tắm nghiêm chỉnh lần nào, mỗi ngày chỉ dùng nước ấm lau người cũng không giải quyết được vấn đề, vì vậy đoán chừng anh muốn đi tắm.

Đang mở nước, Nhạc Liên Thành lắc lư lẳng đặng tiến vào, dựa lưng vào cánh cửa nhìn mê hoặc, trêu chọc: “Tắm sao, thưa ngài? Muốn tôi phục vụ ngài không?”

Tương Đương Khải quay người lại, bình tĩnh nhìn hắn, trong đôi mắt hỗn tạp không khỏi có thần sắc dẫn dụ, đôi mắt đen như mực chớp chớp. Nhạc Liên Thành cho là anh muốn mở miệng mắng mình, đang bày ra tư thế chuẩn bị nghênh chiến, lại nghe được anh nói tự nhiên: “Nhanh lên, hầu hạ không tốt sẽ không được đại gia đây thưởng đâu.”

Ánh mắt kia mỉa mai vô cùng, một trận nhiệt nóng dâng lên từ bụng dưới, Nhạc Liên Thành lúc này mới nhớ tới đã hai tháng không có chạm vào anh, trog nháy mắt miệng lưỡi khô khốc. Tên kia lại trở nên tệ hơn, từ từ cởi quần áo, thỉnh thoảng nhìn hắn một cái, một lát lại liếc hắn một cái, đùa bỡn lý trí yếu ớt của Nhạc Liên Thành.

Cho đến khi toàn bộ thân thể xinh đẹp bại lộ trước mắt, Nhạc Liên Thành mới phát hiện mình đã bị vùi sen làm ướt.

Ánh mắt Tương Đương Khải giống như cây nho mà quán chặt lấy hắn, thân thể từ từ chìm vào bồn tắm, ngón tay mảnh mai nhẹ lướt trên bắp đùi thon dài như có như không, nhún lại chân mày đẹp mắt, nói: “Làm gì thế, không hầu hạ đại gia thì đại gia liền đi tìm người khác!”

“Ai cho phép chứ!?” Vừa nghe thấy lời này Nhạc Liên Thành liền nóng nảy, thoăn thoắt cởi hết áo quần rồi nhào tới: “Hai tháng không có chạm vào cậu, chắc cậu cũng ngứa da ha!!”

“Da cũng không phải nhột, tự có chỗ khác nhột...”

Tương Đương Khải lôi kéo tay hắn dò về phía hạ thân, ánh mắt không chớp mà nhìn chăm chăm hắn. Nhạc Liên Thành hít một hơi khí lạnh. “Cậu á...” Hắn gầm nhẹ một tiếng rồi cắn lên đôi môi hồng hào kia.

Thật là thiên lôi câu động địa hoả, Nhạc Liên Thành vừa dây dưa với anh ở trong phòng tắm, đầu óc lại nóng lên. Kể từ lần bị thương này, Tiểu Đương dường như nhiệt tình không dứt, phảng phất trở lại thời thiếu niên phi dương bất hổ, mà hắn cũng rất dịu dàng với anh. Thật ra thì Nhạc Liên Thành hắn vẫn luôn là như vậy, sự dịu dàng và thâm tình của hắn, từ trước đến nay chỉ dành cho duy nhất một người.

Vừa làm động tác, vừa nhìn gương mặt mê man kích tình của Tương Đương Khải, Nhạc Liên Thành chợt nhớ tới một chuyện. Tại sao thiếu niên này bây giờ lại biến thành quản lý tao nhã lễ độ, lại còn làm trong công ty nhỏ như vậy, nghe nói tính tình ông chủ của bọn họ không tốt, còn hẹp hòi muốn chết. Công tử Tương Đương Khải này làm sao có thể đi làm cho người khác?

Hắn nhớ cha của anh là giám đốc của một xí nghiệp rất lớn mà, tên nhóc này vì sao không kế thừa gia nghiệp?

Suy nghĩ một chút khiến động tác cũng chậm xuống, Tương Đương Khải bắt màn mà giấy dựa thân thể, thở hổn hển bên lồng ngực của hắn. Âm thanh của anh còn ma mị hơn cả phụ nữ, mang theo nét khăn khăn hấp dẫn. “Tiểu Hắc... nhanh lên một chút...”

Vì vậy Nhạc Liên Thành lập tức không có thời gian đoán mò.

Tương Đương Khải mệt mỏi ngủ thiếp đi. Nhạc Liên Thành mở cửa sổ, nửa đêm mát mẻ, sương đêm lập tức ủa vào phòng, xoá sạch hơi thở mập mờ trong nhà. Rúc vào trong lồng ngực hắn, Tương Đương Khải mang theo mùi sữa tắm phả từng đợt hơi thở ấm áp lên ngực, các dấu hôn hồng nhạt cơ hồ quyến rũ Nhạc Liên Thành hôn lên một lần nữa. Một lát sau, Tương Đương Khải ngủ say, giấy dựa một cái nằm trên giường, chân bị anh vén lên một góc, toàn bộ đường cong thon dài của cần cổ liền lộ ra.

Cảnh sắc xinh đẹp.

Nhạc Liên Thành nghĩ, lần đầu tiên thấy anh đã bị đường cong thon dài của cần cổ anh mê hoặc. Lúc đó Tương Đương Khải đang tham gia chương trình cứu vớt tội phạm vị thành niên, gọi là “Học sinh mới bảy ngày”. Cậu ấy những năm cấp ba tính tình rất xấu, giống như thổ phỉ... Nhạc Liên Thành sờ sống lưng Tương Đương Khải, cười không ra tiếng.

Mười năm qua, cuối cùng cũng gặp lại lần nữa.

Mặc dù chưa từng có ý tìm kiếm anh, nhưng hắn cũng mong đợi gặp nhau một lần nữa. Chẳng qua người này cơ hồ không có ấn tượng đối với mình. Ban đầu còn cảm thấy buồn bực, nhưng sau đó cẩn thận suy nghĩ một chút, có thể nhận ra mình mới là không bình thường.

Hình tượng thương nhân mới nổi sạch sẽ ôn nhã bây giờ so với hình tượng thẳng nhóc ngăm đen phơi nắng trong vườn kia, hoàn toàn là hai người khác hẳn. Huống chi thân thể hiển hách lừng lẫy của Nhạc Liên Thành hắn thật sự không người không biết không người không hiểu. Về phần thân phận trong bóng tối cũng không cần phải nói, đã sớm là một câu chuyện thật dài.

Người trước mắt ngủ say này đã chiếm toàn bộ thời niên thiếu của hắn.

Hắn nhớ tất cả mọi chuyện... Mỗi một lúc thương tâm, lúc thống khổ, nhớ lại những kỷ niệm ngọt ngào trong ký ức, hoài niệm nhẹ nhàng trở lại... Sau đó, cho dù là lúc huấn luyện bị đánh gần chết, hắn vẫn có thể chịu được tất cả.

Hắn luôn cảm thấy tình đầu thiêng liêng như thế căn bản không cách nào có lại được, vì vậy đoạn tình cảm này liền bị hắn chôn tại làng quê bản tích, không có gì bất ngờ tuyệt đối sẽ không nhớ về. Nhưng thật ra là sợ hãi, hắn nghĩ, bởi vì quá tốt đẹp, sợ sau này sẽ không trải qua tình cảm đẹp như vậy nữa, nên đành chôn nó dưới đáy lòng, xem nó như là chuyện cũ của người khác.

Biết Tương Đương Khải xuất hiện một lần nữa, cuối năm đó sau khi kết thúc buổi ghi hình, lúc lên xe hắn đã kín đáo đưa cho anh một cây bút thép, khiến toàn bộ nhiệt tình dâng lên trong lòng... Nhớ năm đó vì cây bút này mà thân phận bị bại lộ, bị Ngô Sâm mắng một trận. Đúng rồi, cậu ấy còn vì mình cắn một phát súng. Nhạc Liên Thành yên lặng cười.

Thật là quá tốt đẹp, vì sao những điều tốt đẹp nhất trong cuộc sống đều đến với mình đây? Nhạc Liên Thành hạnh phúc nghĩ... Thời niên thiếu, người yêu đầu tiên, và tri kỉ lúc này đều là một người. Có lẽ mình sẽ có thể đi đến cuối đời như vậy...

Nhạc Liên Thành nhắm mắt, dựa đầu vào lưng Tương Đương Khải, đắp chăn cho hai người thật chặt, rồi chìm vào giấc mộng mang theo mùi hương đặc biệt của Tiểu Đương.

....

“Hắc tử, cậu ngã bệnh?” Thiếu niên mang theo giọng phương nam rõ ràng đi vào phòng, trên tay cẩn thận bưng một chén thảo dược, ánh mắt sáng lo lâu nhìn chăm chú hắn.

“Thật ra cũng không sao.” Nhạc Liên Thành bận rộn từ trên giường bò dậy. Tối hôm qua bị tên khốn Ngô Sâm kia nửa đêm gọi dậy qua luyện tập đánh “gà núi”, kết quả là cây súng bắn tĩa kia chĩa vào hắn nhiều hơn. Cho đến khi hắn muốn chết muốn sống, Ngô Sâm cũng không nghỉ ngơi. Bây giờ mi mắt đánh nhau, không nghĩ tới mới nằm nửa tiếng, liền bị mấy tiểu quỷ nhảm chán đến báo cáo Tương Đương Khải, nói hắn bị bệnh. Buồn cười, một người đàn ông cường tráng như kim cương là hắn, làm sao có thể dễ dàng ngã bệnh?! Nhưng mà, tại sao thấy người này có vẻ mặt lo lắng, hắn lại không khỏi vui vẻ...

“Uống nhanh, thầy Mao nói cái này rất tốt.” Người kia cầm chén, giơ đến trước mặt hắn, máy quay phim theo sát từng động tác. Nhạc Liên Thành nhìn cái chén mà ghê tởm, cau mày nuốt vào, nghĩ thầm cố gắng nuốt xuống.

Đương nhe răng toét miệng kêu khổ, phát hiện trên cánh tay trắng nõn của Tương Đương Khải lại có thêm mấy vết muỗi chích hồng hồng, liền hỏi anh. “Lại bị muỗi cắn?”

“Ừ, ngứa chết!” Tương Đương Khải khoa trương lẩn lộn ở trên giường, chọc cho chú quay phim và biên đạo cười một trận. Lúc đó đã là lần đến thăm theo thông lệ sau một tháng, mọi người đã quen thuộc lẫn nhau đến mức có thể tùy ý cười đùa. Lại nói Tương Đương Khải đã sớm bắt đầu giai đoạn đầu tiên của mạng net Hồng Nhân, lần này trở lại mang theo người của đài truyền hình đến thu lấy, do đó biên đạo coi anh như ông chủ.

“Tôi bôi thuốc cho cậu.” Nhạc Liên Thành quay đầu tìm thuốc bôi thổ phương tử, Tương Đương Khải chớp mắt một cái bảo thợ quay phim dừng lại. “Chú ơi, có thể dừng lại rồi, đùi tôi cũng bị cắn, phải bôi quần...”

Thợ quay phim cười lớn đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Mất thấy ông chú hút thuốc rời đi, khoé miệng Nhạc Liên Thành tràn ngập ý vui vẻ.

Hắn xoay người kéo rèm cửa sổ, ẩn bả vai Tương Đương Khải để anh ngồi xuống, hung hăng hôn tới. Đối với thiếu niên mà nói, một tháng chia cách ngắn ngủi đã tiêu sạch toàn bộ kiên nhẫn của bọn họ. Đầu lưỡi hơi thô bạo mà liếm môi đối phương, mang theo hơi thở dục, liếm mạng muốn ngậm đối phương vào trong miệng của mình. Đôi tay trẻ tuổi mơn trớn trừu sấp cơ thể đối phương, tạo nên từng trận run rẩy quen thuộc.

“Tiểu Đương, tôi rất nhớ cậu...” Nhạc Liên Thành dùng hàm răng tựa như dã thú cắn vành tai mềm mại của Tương Đương Khải, hô hấp dồn dập lượn quanh một chỗ, chỉ muốn dựa vào gần hơn...

“Tiểu Hắc... ừm...” Muốn nói điều gì, lại bị đối phương thuận thực hôn trở về, không thể làm gì khác hơn là buông tha bày tỏ, dùng sức đáp lại. Ừa, không sao cả, dù sao vẫn còn vài ngày nữa để nói chuyện phiếm...

Trong thoáng chốc áo quần trên người đã bị lột sạch, Tương Đương Khải uốn người, cũng không biết thế nào lại chọc tới Nhạc Liên Thành. Hắn gầm nhẹ một tiếng rồi đè anh xuống lần nữa, hôn lên vật hồng mềm mại nổi trên người Tương Đương Khải, dùng sức mút cắn.

“Ừm... Hắc ơi...” Khó chịu ôm lấy đầu của hắn. “Tiểu Hắc... a...”

Khi đó hai người còn đơn thuần muốn chết, ở chung một chỗ giải quyết đã đủ cho Tương Đương Khải mắc cỡ muốn ngất, làm gì còn biết cái gì khác.

(Đoạn trên là mộng nhé ^.^)

....

Trong phòng máy in ồn ào ồn ào, cục trưởng Lâm nhìn chăm chăm Tương Đương Khải trong đoạn phim quay được mà ngẩn người, người trong cuộc cũng đã đi vào.

Ước chừng hai tháng không thấy, Tương Đương Khải gầy đi không ít, vốn gương mặt chỉ lớn bằng bàn tay bây giờ cũng khó thấy, chẳng qua là thần sắc rất tốt, một chút cũng không giống người bị bắn trúng. Anh vừa đi vào liền mắng: “Viên Phong gì đó suýt nữa bắn trúng lá lách, may mà tôi mặc áo chống đạn đó có biết không hả.”

Lâm cục lại gần cười cười. “Tổ tông của tôi, cậu là công thần, đừng nổi giận, cẩn thận thân thể bị chọc tức.”

“Anh đó!” Tương Đương Khải mắng một câu, ngồi xuống ghế, cau mày: “Nhạc Liên Thành không có bắt được Viên Phong chứ?”

“Nhất định là không có!” Lâm cục cười hì hì, “sớm đã bảo Tờ An chuẩn bị người! Nói giỡn, đây là lá bài đánh lén chủ chốt của mình, cũng không thể giao hãn cho Nhạc Liên Thành phanחây đâu!”

“Phanחây?” Tương Đương Khai bưng cái ly ngừng một chút, không rõ liền nhìn chăm chăm Lâm cục. “Có ý gì?”

“Có thể có ý gì? Người kia bị Nhạc Liên Thành bắt lại, theo như quy định cũ cái gì mà ba đao sáu động giết chết, xong rồi còn cắt thành mấy khúc sai người gửi trả Tờ An. Tờ An đem đóng đồ đó đưa tới đây để xét nghiệm thi thể. Tôi có xem hình, ôi, phải gọi là thảm khốc...”

“Thằng ngốc Tờ An kia, còn tưởng rằng chúng ta sẽ che chở cho hãn...”

Cục trưởng Lâm vẫn còn nói gì đó trước mặt, Tương Đương Khải lại chẳng nghe được cái gì.

Trong đầu của anh tất cả đều là hình ảnh không liên quan chút nào. Nhạc Liên Thành lúc làm điểm tâm có nướng một cái bánh bao, còn đùa giỡn với anh làm nút cổ tay áo rút lẩn đây đấy, khuôn mặt mỉm cười, lấp lánh khiến người ta không cách nào nhìn thẳng...

Tương Đương Khải hốt hoảng. Vốn cố ý bị thương không phải chỉ vì để cho người kia yêu anh, là để cho kế hoạch sau này tiến hành sao?

Khuôn mặt tươi cười tuần lã của Nhạc Liên Thành và thiếu niên nghịch ngợm trong trí nhớ trở lại, từ từ hợp thành một, khiến Tương Đương Khải mơ hồ không thể phân biệt được bộ dáng.

Nhưng mà, cho dù là gương mặt nào, ánh mắt đen nhánh kia vẫn luôn nhìn mình tràn đầy tình cảm.

Rốt cuộc chỗ nào không đúng đây? Không phải là một mục duy trì tín niệm của mình, báo thù cho cha sao? Rốt cuộc chỗ nào không đúng đây?

Trong lòng Tương Đương Khải đột nhiên nhói đau.

Chú thích:

(1) M1911: Súng ngắn bán tự động Colt M1911 là một loại súng lục của Mỹ do John Browning thiết kế, sử dụng loại đạn 0.45 ACP, là súng tiêu chuẩn của quân đội Hoa Kỳ từ năm 1911 đến năm 1985 và hiện nay vẫn là một loại vũ khí quân dụng của Hoa Kỳ, tính đến nay thì nó đã được hơn 100 tuổi bởi vì nó đã phục vụ suốt hơn 100 năm trong nhiều quân đội và cuộc chiến khác nhau kể từ năm 1911. Súng này được sử dụng rộng rãi trong Thế chiến thứ nhất, Thế chiến thứ hai, Chiến tranh Triều Tiên và Chiến tranh Việt Nam.

4. Hoạn Đồng Học - Chương 4: Mê Vỡ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tỉnh dậy không thấy Nhạc Liên Thành ở bên, Tương Đương Khải nghiêng đầu nhìn, vị trí bên cạnh trên giường bằng phẳng vô cùng, phẳng phất như chưa từng có người ngủ qua. Tương Đương Khải đặt tay lên nơi đó, mới an tâm thở dài. Nhiệt độ phía trên vẫn còn, hẳn mới đứng dậy không lâu.

Đương hoảng hốt, người nọ đã bung một cái mâm đi vào, bên trên đều là đồ ăn sáng ưa thích của anh. Trứng gà còn được chiên thành hình trái tim. Tương Đương Khải chợt hiểu, ngày hôm trước hẳn thần bí dùng máy tính đặt mua gì đó, sống chết cũng che màn hình không cho mình nhìn, thì ra là mua chảo hình trái tim.

Trong lòng Tương Đương Khải khinh thường hẳn ngây thơ, ngoài miệng lại tán dương, cười một cái với người kia. “Thật là đẹp mắt...”

“Đúng không, đúng không! Tài nấu nướng của tôi rất tốt đó! Mau ăn đi, mau ăn!” Nhạc Liên Thành được khen vui vẻ nhét cái thìa vào tay của anh. “Còn một mặt này, tôi đã ở nhà luyện tập nhiều lần, trứng gà ca rô, haha!” Ngón tay trắng nõn của hắn lại quần hai miếng băng dán vết thương, hết sức bắt mắt. Tương Đương Khải lập tức hiểu, đau lòng kéo tay hắn đến xem: “Có đau không?”

“Chăm sóc bà xã của mình mà đau cái gì?” Nhạc Liên Thành cười đùa rồi múc một thìa salad cho Tương Đương Khải, chợt nhớ tới cái gì, lại gần anh nói: “Gần đây mất nhiều protein, cần phải bồi bổ...”

Tương Đương Khải dù trì độn cũng nghe hiểu hắn đang nói cái gì, đỏ hết cả mặt, chỉ cúi đầu ăn cơm mà không nói lời nào.

Cơm nước xong xuôi, Tương Đương Khải ở trong phòng xem tin tức, Nhạc Liên Thành liền khí thế bưng bưng đi rửa chén. Tương Đương Khải ngồi trên ghế sa lon nhìn bóng lưng bận rộn của hắn, lau rửa chén đĩa rồi ngân nga hát, đáng vẻ rất hạnh phúc.

Hôm trước Tương Đương Khải trở về từ cảnh ngục, cảm giác mình có chỗ nào không đúng lắm, cụ thể nơi nào thì anh không nói được. Anh chỉ muốn tìm một địa phương không người để lớn tiếng gào thét, trong lòng anh vẫn có cái gì đó đang chờ đợi để được giải thoát ra ngoài.

Nhạc Liên Thành quan tâm chăm sóc tỉ mỉ, ôm ấp nóng hổi cũng làm cho anh khổ sở, chua xót. Trong lúc giết mình anh phẳng phất nhớ một tháng gần hai người tách ra sau khi ước định. Trong một tháng ấy, anh lo lắng, bất an, xao động... giống như con mồi bị vây bởi bầy rập của dã thú, chờ đợi ánh nắng sáng sớm chiếu lên người, chờ đợi được cứu đi.

Khi đó có thể hiểu là vì tình cảm mới yêu đương nên không nhận được, không muốn chia lìa với người thương dù chỉ một khắc.

Nhưng còn bây giờ, bây giờ là vì cái gì?

Nếu như là nhiều tháng trước, khi anh vẫn ở nấp trong chỗ tối theo dõi Nhạc Liên Thành, sự xúc động hưng phấn ẩn ẩn trong lồng ngực và lòng thù hận không ức chế được cơ hồ thôi thúc anh nấu chảy hắn. Mỗi ngày anh đều nhìn ảnh sinh hoạt của Nhạc Liên Thành, trước mắt sẽ hiện lên hình ảnh phụ thân chết thảm trước mặt mình, anh cơ hồ muốn bóp nát nắm tay. Nhưng bây giờ, vẫn là theo dõi sao? Một khắc không thấy được hắn thì sợ hãi bất an, mỗi đêm thân mật anh đều luôn đắm chìm, một khắc cũng không muốn rời khỏi lồng ngực Nhạc Liên Thành đang ôm lấy anh.

Là tình đầu trở lại sao?

Tương Đương Khải tự giễu, tình đầu vĩ đại cái gì, anh vốn nghĩ chỉ có mấy bé gái mới có thể ngu ngốc mà tin tưởng. Nhưng bây giờ, càng ngày anh càng dao động. Trước mắt anh sẽ thường xuyên xuất hiện hình ảnh một thiếu niên và một người đàn ông đan xen với nhau, dịu dàng cưng chiều rồi cười vui vẻ với anh, làm anh nhớ tới rất nhiều chuyện. Lúc hai người ôm hôn kịch liệt trong phòng học ở thôn núi, lúc hắn nắm chặt tay mình trong đêm hương thôn vang vọng những tiếng kêu gào của dã thú, rồi lúc hắn cạy mạnh đờ hai chân mình trong chăn...

Bỗng nhiên hơi thở ấm áp của người nọ cắt đứt dòng hồi ức của anh: “Tiểu Đương, cậu nghĩ gì thế?”

“Không có gì.” Anh cười. “Chỉ là nhớ lại không ít chuyện ngu ngốc của chúng ta hồi còn bé thôi.”

“Hả?” Nhạc Liên Thành lập tức hăng hái, dù sao đó cũng là nơi bắt đầu tình cảm của hai người. Kỷ niệm quá mức tốt đẹp, giống như vị kem bạc hà mát lạnh, lưu luyến trong cổ họng không tan hết, ngọt ngào và mát lạnh.

Đề tài vừa đến chuyện này, liền tự nhiên triển khai ra. Chuyện liên quan tới Tương Đương Khải, một thiếu niên phản nghịch mới tới hương thôn vô cùng huyền ảo buồn cười, vừa nhắc tới là có thể cười chết người, cái gì mà đem tưởng hành là cổ đại đều được nhắc tới, buồn cười nhất là...

“Cậu nhớ không, Tiểu Đương cậu ăn hết một giỏ trái cây lớn của mẹ Tiểu Bân hái cho ngựa ăn, còn bị đau bụng, haha! Biểu lộ của bà ấy, đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ, cậu nhớ không? ‘Đứa nhỏ này thật đáng thương, ngay cả đồ ăn của ngựa cũng phải ăn, thật sự là đến từ thành phố sao?’ haha, cười chết tôi rồi!” Nhạc Liên Thành cười té trên đùi Tương Đương Khải, ôm bụng, dù đau dạ dày cũng phải cười.

Thật khó khăn mới ngừng cười, Nhạc Liên Thành bò dậy từ trên ghế salon, ánh mắt loé sáng: “Tiểu Đương, chúng ta lại đến nơi đó một lần, được chứ?”

Đôi mắt Tương Đương Khải âm trầm trong một khoảnh khắc, lại cười ôn hoà: “Được.”

Nói đi là đi, trưa hôm đó Nhạc Liên Thành đã mua vé máy bay, trời còn chưa tối đã đến thôn rồi.

Cây hứa nguyện đầu thôn vẫn còn, phía trên treo đầy hoa và thiệp hứa nguyện, đỏ rực vui vẻ nhảy múa. Trên cao chót vót là một tấm vải ngũ sắc đã cũ, rực rỡ đung đưa.

Tương Đương Khải liếc nhìn cũng biết đó là kiệt tác của ai, người kia nha, ngay cả đồ mang trên người cũng mang thần sắc kiêu căng, quậy phá. Anh quay đầu lại thì thấy người nọ đang kéo hai cái vali chậm chậm đi tới, trong miệng oán trách cái gì mà “ngược đãi chồng”. Thấy anh nhìn mình, hắn liền ngừng miệng, lập tức đổi thành nét cười hiền thảo trên mặt.

“Nhìn cái gì vậy Tiểu Đương?” Theo ánh mắt người kia, hắn nhìn lên, lại đổi sắc mặt một lần nữa, áp ứng kéo Tương Đương Khải muốn đi. “Có cái gì hay chứ, cũng không phải là do tôi.”

“Tôi có nói là do cậu sao?” Tương Đương Khải buồn cười nhìn hắn, thật sự là tự nhận mà.

Năm đó Tương Đương Khải mới tới, trường học tổ chức hoạt động, để cho mọi người treo thiệp nguyện vọng lên cây, cầu cái gì xin cái gì, nhiều nhất là chuyện nhân duyên. Mấy cô gái trẻ phụ cận cũng tới đây treo thiệp hứa nguyện. Lúc ấy anh và Nhạc Liên Thành cũng viết, theo quy định cũ không có nhìn lẫn nhau, treo hết tất cả ở bên trên.

Nhiều năm như vậy, không biết Nhạc Liên Thành đã viết cái gì?

Anh một bên nhìn trời, một bên nhìn Nhạc Liên Thành, lòng hiếu kỳ nổi lên: “Cậu viết cái gì ở trên đó?”

“Ai nha, chết đói rồi chết đói rồi, mau vào thôn thôi!” Nhạc Liên Thành dắt anh rời đi, gương mặt đỏ ửng quỷ dị.

Hai người lôi lôi kéo kéo như vậy vào thôn, trẻ con trong thôn chưa từng thấy qua người ngoài, cũng không có sợ, lớn mật đi tới tra tra hỏi hỏi: “Chú ơi chú ơi chú là ai?”, “Chú ơi, mặt của chú thật là trắng!”, “Chú ơi, chú là thân thích nhà ai sao?”, “Chú ơi chú trắng như vậy, nhất định là người nhà của củ cải trắng.”

Cái tên quen thuộc chui vào lỗ tai, Tương Đương Khải dừng bước không kìm được hưng phấn: “Củ cải trắng là ai?”

“Là nó là nó!” Một thằng bé mập mập trắng trắng bị đẩy tới, cười hì hì, “Con, là con nè!”

Tương Đương Khải cơ hồ cũng hít một hơi khí lạnh, thời điểm anh mới chuyển tới, trong lớp cũng có một thằng nhóc mập mập cơ hồ giống thằng bé này như đúc! Nhất định là con trai của tên “củ cải trắng” năm đó rồi.

Tiếng cười của Nhạc Liên Thành bên cạnh truyền đến bên tai, chỉ kém ôm bụng lăn lộn trên đất. “Nhóc con, mau gọi ba con đi, bảo rằng Tiểu Hắc anh em của ba con đã tới!”

Hai người đi theo một đám con nít mà chui đông chui tây đến một địa phương, nhà củ cải trắng cứ nhiên không có thay đổi, chẳng qua là nhà lá biến thành nhà gạch ngói, còn có những hai tầng. Một hàng hạt tiêu phơi dưới mái hiên, một người đàn ông mập mạp ngồi ở giữa trời chiều hút thuốc, không thể nghĩ ngờ chính là là “củ cải trắng già” Bạch Dư.

“Củ cải trắng!” Nhạc Liên Thành thả vali rồi nhào qua, Bạch Dư đầu tiên sững sốt, sau đó cười lớn ôm hân thật chặt: “Tiểu Hắc, Tiểu Hắc! Năm sáu năm không có về đi!”

Tiếp theo lại thấy được Tương Đương Khải, ánh mắt hân cơ hồ híp lại thành hai đường. “Tương Đương Khải, thật sự là cậu, ha ha!” Nhiệt tình ôm Tương Đương Khải, ba người nhiệt nhiệt náo náo đối đáp một đường đi vào nhà.

Bà xã của củ cải trắng lại là nữ sinh xinh đẹp nhất lớp năm đó, Mao Mao, mang bụng bầu lớn bưng nước trà đi ra. Nụ cười một chút cũng không thay đổi, vẫn còn dáng vẻ kiều diễm xấu hổ năm đó, không có dáng vẻ phụ nữ nông thôn thô dã chút nào. Cô cúi đầu chào hỏi xong liền vào phòng bếp nấu ăn.

“Em dâu, cá luộc, cá luộc!” Nhạc Liên Thành thét lên với Mao Mao, Mao Mao gật đầu một cái liền đi ra sân sau giết cá.

“Cá luộc cái gì, phụ nữ có thai thấy máu sao tốt?” Tương Đương Khải vừa nói vừa đứng dậy đi giúp cô, còn hung hăng trợn mắt nhìn Nhạc Liên Thành một cái.

Anh không biết cái nhìn này có bao nhiêu mất hồn, hồn phách Nhạc Liên Thành đã lập tức bị câu đi.

Tương Đương Khải vào hậu viện, Nhạc Liên Thành nhích khuỷu tay liếc Bạch Dư một cái, cười: “Mau thành thật khai báo, làm thế nào mà thu hoa hậu lớp vào tay được?”

Bạch Dư ranh mãnh từ nhỏ, nhìn bóng lưng Tương Đương Khải như ẩn như hiện trong sân sau, cũng quay lại cười đều. “Người phải giải thích nên là cậu chứ?”

Bạch Dư năm đó vốn có nhiều thân thích ở thành phố, cũng đọc nhiều sách, năng lực chấp nhận chuyện này coi như rất mạnh. Ngay từ lúc Tương Đương Khải tới trường liền đánh hơi ra được giữa hai người có mùi không bình thường, huống hồ là bây giờ. Nhạc Liên Thành cũng không định giấu giếm, thoải mái nói: “Chúng tôi hẹn hò.”

Bạch Dư không kinh ngạc chút nào, hân với Nhạc Liên Thành là anh em trong thôn, mặc dù mấy năm không thấy, giao tình cũng không giảm một chút nào. Hân gật đầu, sắc mặt hồn nhiên lại ngưng trọng hỏi: “Hai người các cậu, người nào ở phía trên?”

“Thằng mập chết tiệt!” Nhạc Liên Thành bóp tay răng rắc, đang muốn ôn lại quá khứ huy hoàng, Tương Đương Khải đã bưng thức ăn tiến vào, khó hiểu mà nhìn bọn hân một cái rồi khom lưng cúi xuống.

Nhạc Liên Thành lập tức nịnh bợ đứng dậy, “Ai nha, tôi tới tôi tới, cậu không phải là say xe sao, nhanh ngồi xuống đi. Tôi đi xem em dâu chút!”

Vừa vén rèm lên đã thấy Bạch Dư dùng biểu lộ khinh bỉ im lặng nói với hân: “Không có khí chất!”

Nhạc Liên Thành giờ nắm đấm với hân, nghiêng răng.

Tương Đương Khải kỳ quái quay đầu lại, chỉ thấy rèm trúc đang đung đưa, bất đắc dĩ lắc đầu.

Ăn cơm trò chuyện cả ngày, Tương Đương Khải vẫn chưa buồn ngủ, Bạch Dư liền để con trai mình dẫn hai người đến suối nước nóng phía sau tắm. Hân quay lưng lại với Tương Đương Khải, ha ha nháy mắt với Nhạc Liên Thành. Nhạc Liên Thành lập tức hiểu ý tứ, giờ ngón tay cái lên.

Bầu trời bảy ngò ngập tràn ánh sao, dường như dùng rất nhiều sắc tố để vẽ, cơ hồ muốn chảy xuống, vàng xanh làm cho lòng người say mê. Màu xanh lộ ra nét dịu dàng, như thể cực quang tuyệt đẹp sáng rõ (1).

Mặc dù là đầu mùa hè, buổi tối vẫn có chút lạnh, nhưng cái lạnh này không khắc nghiệt, mùi thơm của hoa hoà lẫn trong không khí, tràn đầy trong bầu không khí quyến rũ.

“Tiểu Đàng, cậu có nhớ cậu lúc mới tới được hai ngày, tôi thật sự không ưa cậu, dẫn cậu tới nơi này rồi đẩy vào trong nước. Cậu chìm đến nỗi không thấy đầu khiến tôi bị dọa sợ gần chết!” Nhạc Liên Thành ôm Tương Đàng Khải từ phía sau lưng, từ từ nói.

Tương Đàng Khải nghiêng rằng: “Cậu còn mặt mũi nói, tôi là người mới đến đây, cậu liền ăn hiếp!” Nửa câu sau mang theo ý vị làm nũng vô hạn, Nhạc Liên Thành nghe mà cõi lòng nổi loạn, tay không thành thật bắt đầu hành động.

“Dừng động, cử động nữa tôi sẽ đi đó!” Tương Đàng Khải ngoài mạnh trong yếu giùng giàng, Nhạc Liên Thành vốn ôm không chặt, trên người lại trơn, lập tức anh đã tránh được.

Tương Đàng Khải chớp mắt liền biến mất dưới màn đêm mông lung và đầm nước trong suốt, Nhạc Liên Thành nóng nảy, bơi đến nơi mặt nước xao động.

Mới bơi hai cái, lập tức có người từ phía sau lưng ôm lấy, “rì rào” nổi lên trên mặt nước, Nhạc Liên Thành còn chưa mở mắt liền bị người nọ vỗ đầu che mặt hôn tới.

Cơ thể cùng sóng lưng không thể di chuyển về phía trước, Nhạc Liên Thành quay lại nâng mặt Tương Đàng Khải hôn xuống thật sâu, hơi dùng sức đem đè anh lên bờ.

Tương Đàng Khải hôm nay nhiệt tình không bình thường, lưỡi mềm mại trơn trượt không thuận theo không buông tha mà cứ dây dưa tới lui, hết sức trêu đùa trong miệng Nhạc Liên Thành.

Nhạc Liên Thành khê nguyên rửa một tiếng, đè người anh nằm lên hòn đá lớn trên bờ, một đầu lưỡi mạnh mẽ ngọt ngào hung hăng hôn tới. Mới vừa rồi Tương Đàng Khải còn khí thế hung hăng, bây giờ thân thể đã mềm nhũn, đẩy lồng ngực của hắn, phát ra âm thanh.

Nhạc Liên Thành vòng tay anh qua cổ mình, vùi đầu hôn xuống một đường, nhẹ nhàng lại mạnh mẽ, khiến Tương Đàng Khải không chịu được mà gãy dựa. “Tiểu Hắc, a... Tiểu Hắc...”

“Ừ?” Nhạc Liên Thành hôn bụng anh, một cái tay khác cực kỳ độc ác mà đảo quanh đùi anh, đụng chạm rồi lại lảng tránh.

Tương Đàng Khải lập tức đỏ mặt mù mờ, đưa tay đùa bốn hai đầu vú dựng đứng của mình, trong miệng phát ra tiếng khò khò thút thít rên rỉ.

Nhạc Liên Thành chưa từng thấy dáng vẻ anh như vậy, máu từ dưới xông lên não, cái hông mềm dẻo dùng sức chen vào.

“Ừ... Hắc ơ...” Tương Đàng Khải hung hăng ưỡn cổ về phía sau, Nhạc Liên Thành nhìn anh, cắn một cái lên cổ họng anh, phát ra tiếng gặm nhẹ của dã thú.

“Gọi tên tôi!” Nhạc Liên Thành vừa hung hăng vận động, vừa hôn đôi mắt mù sương ướt át của anh.

“Tiểu Hắc... Tiểu Hắc...”

“Không đúng!” Nhạc Liên Thành chợt ngừng động tác, thở hổn hển nói. “Không đúng!”

Đang nóng như lửa, chợt ngừng lại, Tương Đàng Khải cơ hồ muốn ngất đi. Âm thanh cũng run rẩy, anh ôm lấy Nhạc Liên Thành, khàn khàn gọi: “Liên Thành, Liên Thành!”

Nhạc Liên Thành sau khi nghe anh gọi tên mình liền bắt đầu đưa đẩy thật sự, cho đến khi chân chính bình tĩnh lại, hai người đã lăn đến một bãi cỏ cách hồ nước một khoảng thật xa.

Nhạc Liên Thành nằm trên người Tương Đàng Khải thở hổn hển một hồi lâu mới bình tĩnh lại, chợt nói một tiếng: “Thật sự giống tuần trăng mật...”

“Nói nhảm.” Tương Đàng Khải đẩy hắn ra, lại bị hắn ôm lấy đi đến hồ rửa sạch, “Tôi sẽ không cùng cậu tới địa phương rừng mình này mà hưởng tuần trăng mật, ít nhất cũng phải đến Maldives (2) hay tựa tựa thế.”

Người ôm anh không trả lời, Tương Đàng Khải nghĩ hắn mệt mỏi, liền làm sạch mình cẩn thận. Trong lúc giúp nhau mặc quần áo, hắn đột nhiên ngẩng đầu cười:

“Nếu là tuần trăng mật của chúng ta, nơi đó cũng rất tốt.”

Nụ cười kia chân thành vô cùng, hoàn toàn giống hệt dáng vẻ không buồn lo của thời niên thiếu, lộ ra chiếc răng nanh nhỏ nhỏ, đơn thuần đáng yêu, lại giống như một tảng đá đè nặng trong tim anh.

Cõi lòng Tương Đang Khải bất chợt lại nhói đau.

Chú thích:

(1) Cực quang: Trong thiên văn học, cực quang là một hiện tượng quang học được đặc trưng bởi sự thể hiện đầy màu sắc của ánh sáng trên bầu trời về đêm, được sinh ra do sự tương tác của các hạt mang điện tích từ gió mặt trời với tầng khí quyển bên trên của hành tinh. (Theo wiki)

(2) Maldives: Maldives hay Quần đảo Maldives, tên chính thức là Cộng hòa Maldives, là một quốc đảo gồm nhóm các đảo san hô tại Ấn Độ Dương. Maldives nằm ở phía nam quần đảo Lakshadweep thuộc Ấn Độ, và cách khoảng 700 kilômét (435 mi) phía tây nam Sri Lanka. Hai mươi sáu đảo san hô của Maldives bao quanh một lãnh thổ gồm 1.192 đảo nhỏ, khoảng hai trăm đảo trong số này có các cộng đồng địa phương sinh sống. (Theo Wiki)

5. Hoạn Đồng Học - Chương 5: Ký Ưc

Ngày thứ hai dậy thật sớm, Nhạc Liên Thành liền bị Tương Đang Khải kéo đến trường học Hi vọng kia.

Mùa hè sáng sớm trời đặc biệt sáng, hai người đi theo cái mông của tiểu củ cải trắng, ngái ngủ đi trên sơn đạo. Tiểu củ cải trắng một hồi lại quay cái đầu, một hồi lại quay cái đầu, chỉ sợ hai người này bị một vài con thú bắt ngờ lôi vào trong hang. Thật ra mà nói gọi là đường núi cũng không chính xác, hơn mười năm trước đường đây ổ gà đã được đổ một lớp thô, tuy vẫn còn kém đường thành thị rộng rãi, nhưng cũng an toàn, các hạt thô dưới chân đạp lên cũng có một phong vị ruộng vườn.

Hài tử nhỏ nhỏ từ ngã ba ủa ra, gia nhập đội ngũ đi học bọn họ, thỉnh thoảng len lén quay đầu lại nhìn hai người Tương Đang Khải, nhìn mấy lần vừa giống như đám chuột nhỏ tụ chung một chỗ huyền não cắn tai, bộ dáng kia khá ái cực kỳ.

Nhạc Liên Thành thấy Tương Đương Khải ôn nhu nhìn đám hài tử kia, ánh mắt thật sự ôn nhu, Nhạc Liên Thành nhìn say mê một hồi liền ghen – cậu ta cho tới bây giờ còn chưa nhìn mình như vậy, chẳng lẽ so ra hẳn lại kém mấy tiểu quý còn chảy nước mũi kia?! Chân mày vừa nhíu lại buông ra, Nhạc Liên Thành đi lên cản lỗ tai Tương Đương Khải: “Thích trẻ con như vậy sao?”

“Ừ”, Tương Đương Khải khuôn mặt nhu quang cũng không thu lại, nhẹ nhàng nói, “tôi vốn rất thích trẻ con mà, cậu quên rồi?” nói xong, nhẹ nhàng liếc hẳn một cái.

Đúng rồi, Tương Đương Khải vẫn là rất thích trẻ con.

Nhớ chương trình năm đó, Tương Đương Khải chính là công một đứa bé té xuống núi bị gãy một chân đến bác sĩ, thu hút một đồng người xem. Đến bây giờ, tiết mục kia còn thường xuyên được đài truyền hình lấy ra chiếu. Trọng yếu nhất là, Nhạc Liên Thành cũng thấy được gương mặt cứng chiều lo âu của anh khi ấy. Nhạc Liên Thành cùng cha hẳn quan hệ bất quá chỉ chung một cái huyết mạch, người thừa kế cùng người phải thừa kế quan hệ, thân tình trong mắt hẳn khi ấy vốn không có ý nghĩa gì. Nhưng mà, lúc mười bảy tuổi Tương Đương Khải cho hẳn hiểu — thì ra người không có bất kỳ quan hệ nào cũng có thể như máu thịt thân thiết.

Như vậy, mình bây giờ, có phải hay không cũng đã có một thân nhân? Nhạc Liên Thành nhìn một bên gương mặt Tương Đương Khải lấp lánh dưới ánh mặt trời, nghiêm túc suy nghĩ: có lẽ nên đi Canada hoặc Hà Lan kết hôn, như vậy hẳn có pháp luật bảo đảm, không sợ bị Tương Đương Khải bỏ rơi... Đột nhiên có một thân nhân, hẳn nghĩ, có quyền sách kia nói rằng, thân nhân sẽ không phản bội người, vĩnh viễn cũng sẽ bao dung mọi lỗi lầm của người.

Thân nhân...

Nhạc Liên Thành nói thầm, từ này đối với hẳn xa lạ vô cùng, tựa như cản phải một bích đường, bên trong mỹ vị thơm ngọt từ cổ họng rót xuống dạ dày, cả người đều ngọt ngào ấm áp.

Lúc mặt trời hoàn toàn lên cao, bọn nhỏ đã đến trường học.

Trường học đơn sơ năm đó bây giờ đã đổi thành toà nhà tương đối mới, bên ngoài sơn màu trắng, còn sơn màu đỏ hai bên, lộ ra nét sinh động. Tất cả hài tử lớn nhỏ mang bọc sách lục đục đi vào trong trường học.

Tương Đương Khải thấy cổng trường, chợt dừng bước.

Nhạc Liên Thành thiếu chút nữa đụng vào lưng anh, kỳ quái vòng qua trước mặt, Tương Đương Khải vẻ mặt tái nhợt muốn chết, đôi môi hung hăng cắn cắn, phảng phất như muốn giết ai, ánh mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm cổng trường.

Nhạc Liên Thành không biết anh thế nào, lay cánh tay của anh: “Sao vậy, Tiểu Đương, cảm nắng sao?”

Tương Đương Khải mờ mịt lắc đầu, lại gật đầu.

“Không thể nào, mới buổi sáng, dễ bệnh như vậy?” Nhạc Liên Thành không hiểu được, tháo kính mắt từ mặt mình xuống, muốn đeo lên mặt Tương Đương Khải.

Còn chưa có đeo vào, Tương Đương Khải giống như hồn đã trở về, bước lui một bước, nói: “Tôi không sao, mới vừa rồi không biết thế nào, hoảng hốt một cái...”

Sắc mặt của anh lúc này rất bình thường, hơi hướng về Nhạc Liên Thành cười cười, nói: “Đoán chừng là cách nhiều năm như vậy, lại nhìn thấy nơi này, có chút... Ừ, cậu hiểu...”

Nhạc Liên Thành nhìn anh như thiếu niên nở nụ cười, chỉ cảm thấy có chút kỳ quái không rõ, cơ hồ người biểu lộ vẻ độc ác vừa rồi không phải là anh, lại liên tưởng đến bộ dạng cha hắn. Suy nghĩ cẩn thận một chút, có thể là hôm qua ngủ quá muộn, hôm nay lại dậy rất sớm đi đường núi, Tương Đương Khải là nhân viên văn phòng suy nhược nhất định chịu không nổi, hạ đường huyết đi.

Hơi suy nghĩ một chút liền thôi, hắn lờ Tương Đương Khải vào trong toà giảng dạy.

Chợt đụng phải một lão giáo sư dò xét, Nhạc Liên Thành lẩm bẩm một tiếng “Hiệu trưởng thị sát, haha”, lão nhân kia liền quay đầu lại. Nhạc Liên Thành cứng đờ, lập tức mặt mày hớn hở nghênh đón, “Mao lão sư!”

Lão nhân cũng sững sờ, híp mắt nhìn hồi lâu, mới nồng nhiệt cười: “Tiểu Hắc? Bao nhiêu năm không tới? Chắc là sáu bảy năm đi?”

“Sáu năm, Mao lão sư thầy xem em đem ai tới?” Nhạc Liên Thành giống như thổ phỉ như yêu tinh, đem Tương Đương Khải đến trước mặt lão sư, đắc ý hề hề cười: “Lão sư, nhìn xem đây là người nào?”

Mao lão sư nhìn kỹ hồi lâu, mới giật mình: “Tương Đương Khải?”

“Vâng, lão sư, thân thể thầy có khoẻ không?” Tương Đương Khải xấu hổ nói lời khách sáo.

“Ừ, thân thể thầy luôn rất tốt. Ngược lại cậu tiểu tử này, thế nào bây giờ lại văn tĩnh giống như nữ nhân, khí chất thổ phỉ năm đó đâu rồi?” Mao lão sư vừa dẫn bọn họ vào phòng làm việc, vừa nhạo báng Tương Đương Khải.

“Thôi đi, cậu ta năm đó chính là cá hoa giá tử (*ý chỉ vẻ ngoài rực rỡ*), nhất định là bị em chỉnh sửa trở về, lập tức phục phục thiếp thiếp (*ý nói ngoan ngoãn vâng lời*)!” Nhạc Liên Thành cái đuôi vểnh lên thấu trời, đắc ý nhìn Tương Đương Khải một bên không nói lời nào, cười to.

“Sau đó cậu cũng không có yên đi?” Mao lão sư cũng cười to.

Ba người ở trong phòng làm việc uống trà nói chuyện phiếm, Tương Đương Khải hoàn toàn chen vào không lọt tốc độ chuyển đề tài như thiên lý mã của bọn họ. Hai người thay đổi đề tài, tốc độ giống internet bất hợp pháp, anh dùng mạng chính quy hoàn toàn không theo kịp, liền nâng tay nhìn ra phía ngoài.

Phía xa là Tứ Xuyên trùng điệp không ngừng núi xanh, trong núi giống như có mưa hạ, sương mù dày đặc trắng mịn như sữa tươi, dãy núi xanh biếc như làn sóng biển xanh, theo làn gió ôn nhu mà ba động đến đây. Anh giống như có thể nghe thấy hơi nước mát mẻ trong núi, giống như cánh tay nữ nhân bao quanh anh, nhu nhược không xương. Hương thôn vĩnh viễn đều yên tĩnh như vậy, vô luận bao nhiêu người phản bội nàng, rời khỏi nàng, nàng vĩnh viễn đều ôn hoà dễ thân cận, tựa như...

Nhạc Liên Thành.

Đã nhiều năm như vậy, hắn còn từng bước từng bước, rơi vào bẫy rập của mình.

Anh mờ mịt nghĩ, nếu như lúc ấy mình không đến tham gia chương trình ấy thì sao?

Ngày hôm đó trời rất nóng, anh phiền lòng nằm trên bàn học, nhìn lão sư đang giảng bài, chỉ muốn đem bút ném tới mặt của lão. Trên đỉnh đầu quạt máy vù vù chạy không ngừng, anh vừa thống khoái nghĩ làm thế nào quạt máy chợt rơi xuống nên trúng đỉnh đầu lão sư, đem hắn quật đến máu thịt mơ hồ, vừa mặc gió ngoài cửa sổ thổi đến làm sách của anh bay bay lay động. *(Hồi nhớ em Khải suy nghĩ kinh dị vậy =.=)*

Thầy chủ nhiệm chợt mang theo một người đàn ông cổ quái tiến vào, nói cho mọi người biết đây là đạo diễn của một chương trình, tiết mục kia tên gì “Bảy ngày” cái gì đó. Tương Đương Khải không xem tivi, cũng biết đây là một chương trình nổi tiếng, đem những đứa trẻ hư từ thành phố đến nông thôn thử nghiệm cuộc sống và cải tạo. Trong lớp nho nhỏ xôn xao một cái, mọi người nghe nghe nói nói, lẩm bẩm, Tương Đương Khải đoán được bọn họ nhất định là đang nói mình.

Anh năm đó là bá vương trường học, bởi vì gia cảnh khá giả, cho dù là ở trường học quý tộc này cũng coi là có điều kiện cực tốt, liền nuôi anh thành một người tính khí độc đoán nghịch ngợm. Bởi vì cha là nhà tài trợ lớn của trường, ngay cả hiệu trưởng cũng nhường anh ba phần, huống hồ gì là lão sư hay học sinh.

Học sinh anh nhìn không vừa mắt liền bị đuổi ra khỏi trường là vô số, có một người chẳng qua mặc một chiếc áo sơ mi anh rất thích nhưng chưa kịp mua, liền bị anh đánh gãy xương ném ra khỏi trường. Tóm lại, năm đó Tương Đương Khải chính xác là một tên bại hoại.

Đạo diễn kia đem ánh mắt lướt một vòng trong phòng học, chợt dừng phải ánh mắt Tương Đương Khải. Tương Đương Khải một trận khó chịu: Chẳng lẽ muốn tìm mình? Quả nhiên, đạo diễn kia đi tới nói với anh: “Muốn tham gia tiết mục của bọn tôi không, bạn học?”

Tương Đương Khải không nhận được liếc hắn một cái, đứng lên vòng qua thân thể mập mập, ra khỏi phòng học.

Sau đó thế nào lại đáp ứng?

Tương Đương Khải mơ hồ nhớ lại, đứng rồi, ba ba nói chỉ cần anh đi, ở địa phương quý quái đó an phận ngậm ngốc bảy ngày, trở về liền mua xe thể thao anh muốn thật lâu mà không được cho anh, lúc này anh mới thoải mái sáng khoái đáp ứng.

Tương Đương Khải nhìn đường núi trong rừng quanh co, dường như thấy năm đó chiếc xe đẹp chở mình từ xương mù đi ra, mình trẻ tuổi mang tai nghe kính mát không nhìn được ngồi trên xe, chân bắt mẫn rung rung, oán trách sơn khu cũ rách, nhưng không biết, chiếc xe nhỏ nhỏ này, đang đem mình —

Hướng tới một đoạn nhân duyên vạn kiếp bất phục.

Nhạc Liên Thành là người thứ nhất bày tỏ bất mãn với mình, khi đó hắn còn là đáng vẽ đen đen dốt dốt, cùng bộ dạng bây giờ một chút quan hệ cũng không có. Thân thể râm nắng màu nâu đứng trước mặt anh, khinh thường nhìn anh: “Cậu chính là người từ Thượng Hải tới?”

Quanh năm Tương Đương Khải xưng vương xưng bá bị đả ngộ như vậy, lập tức xù lông, đáp lại tên cùng tuổi này đầy khiêu khích: “Thế nào, có ý kiến?”

Lần thứ hai trở về, Tương Đương Khải vui trong ngực Nhạc Liên Thành, nghe được hắn nói: “Nếu không phải là Sâm thúc bảo tôi đừng gây phiền toái, tôi đã sớm đem cậu đánh đầy đất nha, cậu lúc mới tới quả thật thiếu đánh...” Anh nghe xong, dùng đầu cụng cằm Nhạc Liên Thành, đụng hắn rên rỉ, mình buồn bực trong lòng cười trộm.

Trong giờ thể dục, Tương Đương Khải nghe được có người sau lưng gọi mình: “Cậu tên là gì?”

Anh cười quay đầu lại, nói: “Tương Đương Khải”. Cũng lại là Nhạc Liên Thành, phách lối ôm một trái bóng rổ, khiêu khích anh.

Hai người ở trên sân vận động cũ nát toàn lực chiến đấu, Tương Đương Khải rốt cuộc cũng thua Nhạc Liên Thành một trái. Trận đấu kia quá kịch liệt, đến bây giờ, Tương Đương Khải còn có thể nhớ được cảm giác vị mặn mồ hôi rơi vào trong miệng. Tranh tài xong rồi, hai người nằm trên đồng cỏ khô, chột cười to đứng lên.

Năm đó cũng là màn này thu hút một đồng người xem tivi, tỷ suất tăng cao. Tương Đương Khải mở một trang weibo, đơn giản là mọi người đều từ chương trình mà chú ý đến anh.

Tình bạn của nam sinh phần lớn đều không đánh nhau thì không quen biết, hai người ngày thứ ba dường như tốt hơn, nhưng Nhạc Liên Thành vẫn còn bộ dạng trêu cợt Tương Đương Khải.

Giờ học tiếng Anh, lão sư để cho Tương Đương Khải dạy mọi người đứng thành hàng diễn kịch, là truyện hoàng tử ếch, muốn biểu diễn vào ngày Tương Đương Khải rời đi. Kết quả theo lời Nhạc Liên Thành hô nháo yêu cầu, Tương Đương Khải thành công chúa, còn hắn là hoàng tử ếch kia.

Anh còn nhớ rõ người kia nắm chặt gò má mình bầm loạn: “Cậu so với con gái da còn nộn nộn hơn, cậu không diễn thì ai diễn?” Tương Đương Khải giận đến giơ chân.

Hai người vốn là đang giúp Mao lão sư cắt cỏ, cứ như vậy đánh thành một đoàn, trên bờ cỏ màu xanh lẫn lộn đến sườn núi, Nhạc Liên Thành đem anh đặt dưới người, hai cái tay lung tung gãi gãi chọc anh ngứa ngáy: “Cậu nói, cậu có phải nữ nhân hay không?!” Vừa cúi đầu tới bên tai anh hùng hùng hổ hổ. Trong lúc hỗn loạn, môi Nhạc Liên Thành đụng phải lỗ tai của Tương Đương Khải, khiến anh rên lên một tiếng, chợt ôm chặt Nhạc Liên Thành.

Hai người ngây ngẩn cả người, đôi môi Nhạc Liên Thành dán vào lỗ tai anh một tắc một tắc xẹt qua, xẹt qua gò má trắng nõn, đến đôi môi ẩm ướt, Tương Đương Khải giống như bị điện giật chợt đẩy hất ra, nâng mặt lên một vòng chạy mất. May mắn là, đoạn này tổ tiết mục cũng không quay tới.

Hai người né đối phương cả ngày, ngay cả tổ tiết mục cũng kỳ quái, hai đứa thế nào lại lúc nóng lúc lạnh, cho là bọn họ đánh nhau. Ngày đó, Tương Đương Khải không nhịn được liếc trộm Nhạc Liên Thành, có lúc hai người ánh mắt chạm nhau, anh dường như bị hút vào, thiếu chút nữa không rời được ra.

Tương Đương Khải ngờ ngợ ngác ngác qua một ngày, tổ tiết mục vì giúp cho quan hệ hai người tốt hơn, cố ý gọi bọn họ ra phía sau núi bắt cá. Vì muốn cho hai người tự nhiên nói chuyện, không có ai đi theo, chỉ đem bọn họ đưa đến bên đầm nước, giao hẹn thời gian, liền đi về. Hai người đem lưới cá thả xuống, lặng lẽ không nói lời nào.

“Tiểu Hắc...”

“Tiểu Đương...”

“Cậu nói trước đi.” Nhạc Liên Thành quay đầu.

“Tôi... tôi không biết, chính là...” Tương Đương Khải đỏ mặt, dưới màn đêm cũng có thể nhìn ra, đôi mắt ẩm ướt nhìn về Nhạc Liên Thành, đáng về bá vương đã biến mất, chỉ còn lại cảm xúc.

Nhạc Liên Thành cũng ngờ ngác nhìn anh, một giây kế tiếp, đôi môi mang theo hương cỏ cây liền ép lên.

“Này, làm gì?” Sau khi tách ra, Tương Đương Khải ngoài mạnh trong yếu kêu to.

“Dù sao... cậu cũng là diễn công chúa của tôi!” Nhạc Liên Thành cũng cà lăm.

“Nhưng mà, chúng ta đều là nam, có kỳ quái hay không?” Tương Đương Khải vẫn như cũ khiếp sợ.

“Kia... hay cậu làm hoàng tử của tôi? Cũng không đúng...” Nhạc Liên Thành gãi đầu, “Dù sao, ai dám nói gì, chúng ta liền đánh mẹ hất!”

Đây là tình thoại ngu nhất Tương Đương Khải được nghe trong đời, không đầu không đuôi, mệnh mông đung đung. Nhưng bởi vì là người này nói, dù tục vẫn đáng yêu cực kỳ. Nguyên vọng lớn nhất của anh khi đó là ngày rời đi có thể đem Nhạc Liên Thành thu nhỏ lại, bỏ vào trong túi mang về.

Có cậu nằm ở trong túi tôi, như vậy vô luận đi đông đi tây cũng sẽ vui vẻ rồi.

“Tiểu Đương, Tiểu Đương? Phát gốc cái gì?” gương mặt giống hệt trí nhớ chợt xuất hiện trước mắt, cắt đứt suy nghĩ của Tương Đương Khải, Nhạc Liên Thành cười, “Mao lão sư mời chúng ta ăn lẩu cá đó, còn là hắc cá!”

“Được” Anh ôn thuận gật đầu, cười.

Ăn quá no rồi, hai người chậm rãi trở về thôn, trời chiều đỏ rực bên cạnh núi đồi xanh đậm, tựa như thùng sơn đỏ đổ lên, khuấy động cả bầu trời trong vắt, trắng lè cực kỳ. Tương Đương Khải ở thành phố ngây ngô thời gian quá dài, rất lâu rồi chưa thấy cảnh sắc bầu trời tiên minh như vậy, nét an tĩnh hiện trên gương mặt, tựa như thôn sơn dặm người. Mà tim của anh, là của người thành thị, ngoài mặt tươi sáng vô cùng, nhưng tâm rớt cuộc hư hao thành dạng gì, chỉ có chính anh biết.

Ngày đại nhiệt, nhưng anh chợt vô cùng lạnh, nắm chặt cánh tay Nhạc Liên Thành, hướng bên kia dựa vào, tham lam nhận lấy nhiệt độ trên người hắn.

Nhạc Liên Thành ôm hông anh thật chặt, trêu chọc: “Làm gì? Ban ngày tuyên dâm?”

Tương Đương Khải không lên tiếng, chẳng qua là cúi đầu đi bộ, Nhạc Liên Thành cho là anh xấu hổ, tắc cười ôm anh, đi trở về.

Hai bên đường vô tận tre trúc, gió đêm thổi tới, “xào xạc” vang lên, lẫn vào mùi thơm thanh liệt của trúc, làm người ta tự nhiên đắm chìm. Trước mặt đường toàn trúc, cơ hồ là vô biên, Nhạc Liên Thành ôm lấy Tương Đương Khải, đứng lại bất động, ghé vào tai anh thấp giọng nói. “Thật muốn mãi mãi như vậy, đi mãi đi mãi, cùng cậu cả đời, không bao giờ ngừng lại...”

Một chuyện tình như vậy...

Tương Đương Khải như muốn rơi lệ, quỳ xui thân khiến ôm người kia vào ngực.

“Không thể đi mãi cũng không quan hệ. Liên Thành, tôi chỉ muốn cậu có thể bình an.”

6. Hoạn Đồng Học - Chương 6: Khó Chịu

“Không có vé hạng nhất, bay hạng thương gia được không?”

Nhạc Liên Thành đang ngồi trên ghế tre lầu hai uống trà tiểu cử cải trắng pha, thiệt là, đứa trẻ nhỏ như vậy sao có thể pha trà tốt thế này, làm hấn cũng muốn có hài tử. Hấn quay đầu lại liếc nhìn Tương Đương Khải đang ngồi trước máy vi tính đặt vé máy bay – hai người đều là đột ngột tới, ngây ngốc mấy ngày cũng khó tránh khỏi bị thúc giục không ngừng, cho nên dù cảnh đẹp cùng thức ăn tự nhiên có tốt tới đâu, cũng phải đi về.

Nhạc Liên Thành thật sự một trăm lần không muốn.

Nhưng mà, Ngô Sâm gọi điện tới, nói là xảy ra chút chuyện. Vốn Ngô Sâm không quá quan mọi chuyện, lần này hấn nói có chuyện, chắc chắn là thật sự có chuyện. Hơn nữa cư nhiên trong điện thoại không nói được, chỉ nói là cổ phiếu công ty tựa hồ giảm đáng lo ngại, đây cũng không phải là vấn đề nhỏ. Mà cư nhiên trong lúc hấn tắt máy hai ngày nay, một chuyến hàng nho nhỏ tới bến tàu đột nhiên bị cảnh sát thu giữ.

Cái này không phải là không có dấu hiệu trước, năm trước, Tỉnh trưởng thay đổi, cũng không phải là người cùng phía Nhạc Liên Thành, hơn nữa tựa hồ đối với hấn có chút hứng thú. Nhạc Liên Thành là người đứng đầu, lần này nhất định phải có động tĩnh.

Nhạc Liên Thành hấn lợi hại, bất quá chỉ là hắc bang, phải qua mặt cảnh sát, qua được quốc gia. Hơn nữa những năm nay phía trên đối với hấn chỉ trích không ít, bởi vì hấn vội vàng rửa tay gác kiếm, đắc tội một vài người phía trên, khai đao với hấn về tình về lý đều thích hợp.

Nhưng mà bọn họ làm thế nào trong thời gian ngắn ngủi điều tra được nhiều thứ như vậy?

Đột nhiên nghĩ đến lần trước Tờ An tập kích, tay súng kia cũng rất nhanh, tựa hồ rất đáng nghi. Nhạc Liên Thành mơ hồ cảm thấy có điều gì không đúng, nhưng vẫn không dám nói với Tương Đương Khải, không thể làm gì khác hơn là nói công ty có việc phải xử lý, thúc giục hấn phải trở về.

Buổi tối lại đến suối nước nóng tắm.

Tương Đương Khải cảm thấy Nhạc Liên Thành có cái gì đó không đúng, nhưng mà cũng không hỏi, vì vậy rất ôn thuận giúp hấn lau người.

Dưới ánh trăng suối nước mát mẻ, Nhạc Liên Thành nằm bên bờ thiếu chút nữa ngủ mất. Bất quá rất nhiều muỗi, Tương Đương Khải lại thỉnh thoảng giúp hấn vỗ đuổi. Vỗ vỗ, anh từ từ nằm ở trên lưng người kia.

“Tiểu Hắc.”

“Ừ?” Thanh âm Nhạc Liên Thành lười biếng như báo nhỏ được cho ăn, chỉ còn kém đem cái đuôi vênh lên cho Tương Đương Khải cắt cắt tỉa tỉa.

“Cậu... là có chuyện gì sao?” Anh hỏi rất cẩn thận, có chút xúc động, ngay cả động tác xoa bóp bập bập cũng ngừng.

“Có chút chuyện thôi, bất quá cũng không phải chuyện gì lớn, cậu không cần phải quan tâm.” Hấn xoa người đối mặt Tương Đương Khải, vuốt lên nếp nhăn nơi mi mắt anh.

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Hấn đem đầu ác thú đụng đụng, eo ếch bất tri bất giác đỉnh lấy mấy cái: “Không bằng chiều cổ bên dưới của tôi đi, sau khi trở về đoán chừng có thể sẽ rất bận rộn. Không biết mấy ngày mới gặp mặt được.”

“Phải không, vậy mới tốt, tôi có thể nghỉ ngơi mấy ngày.” Tương Đương Khải ngoài miệng nói dễ dàng, nhưng sự lo lắng trong giọng nói không tự chủ được toàn bộ rơi vào tai Nhạc Liên Thành.

Hấn vì vậy trong lòng ngàn vạn ý niệm ôn nhu tràn đầy dâng lên, cơ hồ muốn đem lý trí của hấn bao phủ. Chỉ muốn ôm tình nhân, đem người ta dụ dỗ thật cao hứng, phục phục thiếp thiếp, khiến Tương Đương Khải không thể từ bỏ mình.

Nghĩ như vậy một hồi, liền có chút cảm giác khó khăn, Nhạc Liên Thành vì vậy mang theo vô hạn ôn nhu cùng buồn bã hôn lên, muốn biểu đạt tình yêu cùng sự chung thủy của mình với Tương Đương Khải.

Tương Đương Khải ôn thuận hôn trả hấn.

Vì vậy liền bùng phát đến tận nửa đêm, từ ôn tuyền một mực nháo về nhà. Hai người ở trên lầu nhà củ cải trắng hung hăng mãnh liệt hôn, giống như lúc còn trẻ, chỉ muốn liều mạng đem môi của đối phương ngậm trong miệng của mình, tranh thủ không từ bất kỳ cử động nào, cơ hồ muốn từ trên lầu lăn xuống.

Cuối cùng, Tương Đương Khải nằm trên giường cầu xin tha thứ: “Cậu bỏ qua cho tôi đi...”

Nhạc Liên Thành hung hăng cuối cùng đâm mấy cái, tiết ở trong thân thể, rồi nặng nề té trên người anh, hung hăng thở hổn hển, đột nhiên thấp giọng cười lên: “Tiểu Đương, lần này trở về, tôi muốn gặp cha mẹ cậu, tôi muốn đến thăm họ.”

Người bên dưới mới vừa ngượng ngùng khước từ liền cứng ngắc, ngay cả nhiệt độ thân thể cũng trong nháy mắt hạ xuống, ôm Nhạc Liên Thành không nhúc nhích.

“Tôi nghĩ là cậu biết, cha tôi đã qua đời.”

Thanh âm của anh khó hiểu, vậy mà giọng nói vô cùng bình thản, như thể lời vừa nói không liên hệ gì đến anh, người đã mất kia cũng không phải máu mủ của mình, chỉ là người qua đường.

Nhạc Liên Thành rũ mắt xuống, khàn khàn nói: “Tôi thật không biết...”

“Cũng không có gì,” Tương Đương Khải đẩy hẳn ra, đốt một điếu thuốc, tâm mình khí hoà mà hút, mặt mũi bình tĩnh cơ hồ khiến Nhạc Liên Thành hoảng sợ, “làm ăn thất bại, bị hắc bang chặt chân, thời điểm lết về nhà chỉ còn lại một hơi thở, tôi tận mắt thấy ông ấy chết.”

Gương mặt tuấn mỹ sau làn khói mờ bất khả tư nghị, mang theo dáng vẻ giống như ban đầu đến sơn thôn này, coi rẻ hết tất cả, không một lời biểu lộ. Tương Đương Khải vẩy tàn thuốc, suy nghĩ một chút, nói: “Ông ấy có tội, quá tham cũng không ích lợi gì. Lúc ấy buồn bán vũ khí, gọi bạch đạo bắt lại là muốn ăn súng mà chết.”

Một điếu thuốc rốt cục cũng hút hết, anh xoa mắt, rúc vào trong chăn, nói: “Ngủ đi, ngày mai còn phải lên máy bay, chơi đùa lâu như vậy, cậu không mệt à?” Nói xong vẫn như thường ngày, liếc mắt một cái.

Thì ra là như vậy.

Nhạc Liên Thành cơ hồ ngây dại, hẳn không biết Tương Đương Khải cùng hẳn nói những điều này làm gì. Trước mắt hẳn thoáng qua vô số hình ảnh bọn họ từ lúc gặp lại, cố ý lấy ra bút thép, gọi điện thoại sáng lúc nào cũng bị nhiễu, lúc ăn cơm có cảm giác như có người nhìn, còn Tương Đương Khải lúc nào cũng mang cà vạt đính cườm cùng khuy.

Tay phải của hẳn đột nhiên run lên không ngừng được, qua rất lâu, hẳn đem tay trái đưa qua nắm lấy cổ tay phải, nhắm hai mắt lại.

Tương Đương Khải tại sao lại muốn nói những lời này đây?

Tương Đương Khải có chút mờ mịt, bàn tay nắm chặt cơ hồ căng mạn (*hình như là một loại dây leo*) nổi lên, một vòng lại một vòng đem anh quấn chặt, mang theo lực mạnh mong muốn bóp vỡ tay anh, khiến anh cơ hồ muốn hét một tiếng chói tai.

Anh cũng không muốn nhìn thấy gương mặt Nhạc Liên Thành mỉm cười đối với mình. Anh tự nhủ vô số lần, Nhạc Liên Thành là thủ phạm giết cha mình, nhưng hẳn lại không biết được, lại còn không biết xấu hổ cùng con trai nạn nhân lui tới, luôn miệng nói yêu thương.

Anh muốn người kia hận anh như anh hận người kia. Những năm này anh phải sống sao, cửa nát nhà tan, cách một màn hình nhìn người mình yêu làm chuyện như vậy, trái tim bên trong trừ vô tận hận ý thì không còn gì cả. Mà Nhạc Liên Thành bất quá chỉ dụ dỗ mình ba tháng, dựa vào cái gì mà cầu xin mình quên đi hiềm khích lúc trước? Anh nhất định phải cho Nhạc Liên Thành biết, bị người mình yêu phản bội, là cảm giác như thế nào.

Trong phòng chỉ có rèm cửa lay động, Nhạc Liên Thành không ngủ được, luôn phiêu động.

Tương Đương Khải chợt mở mắt, nhìn trần nhà.

Trên đèn trần có một máy thu hình, giấu phía sau hoa trang trí, ở dưới ánh trắng, loé lên một chút xú ngân quang.

Như những giọt nước mắt trên gương mặt mình.

Trở lại Thượng Hải, hai người cũng bị công ty gọi điện chữa mắng một bữa, vội vội vàng vàng ôm hôn một cái, liền chia ra đi làm, không nói một từ nào về chuyện đêm qua.

Bởi vì hai người cùng cảm thấy, nhắc lại những lời này, giữa hai người sẽ có cái gì đó bề nát. Tựa như năm đó, hai người ở sơn khu vì một chút chuyện nhỏ cãi vả, khi đó Tương Đương Khải tính tình còn rất kém, vung tay liền đánh vào tấm gương trên tường, thủy ngân vỡ nát rơi đầy đất, tay anh đầm đìa máu tươi. Nhạc Liên Thành muốn kéo qua nhìn, bị anh đẩy ra, lớn tiếng hầm hừ: “Cậu cút ngay cho tôi, cút ngay!”

Nếu như nhắc lại, cũng chỉ có thể chia lìa như vậy...

Nhạc Liên Thành cũng không trở về công ty, hẩn ở phía sau cửa kính xem Tương Đương Khải rẽ vào đường lớn, liền quay đầu hướng về khu giao dịch biệt thự.

Dọc đường đi tay phải run rẩy vẫn không ngừng được, hẩn không thể làm gì khác hơn là chặt chẽ nắm vô lăng, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước.

Ngô Sâm điện thoại tới, thanh âm có một chút lung lay: “Liên Thành, giống như cậu nói, vợ con Tờ An đều đã mất tích.”

Xe thể thao ở đại lộ chợt quay một đường vòng cung, bánh xe trên đường phát ra một tiếng chói tai, “Chi—” một tiếng, cơ hồ muốn giảm tốc lại bên lề đường.

“Còn có, tôi tìm được tay súng trước đó ở Ma Cao, người nổ súng không phải là hẩn.”

Thanh âm Ngô Sâm trong điện thoại cũng nghe không rõ nữa, Nhạc Liên Thành cảm thấy trước mắt có chút mơ hồ, thì ra là mồ hôi lạnh đã rơi vào trong mắt, hẩn nói lớn vào ống nghe: “Bọn họ như vậy, tôi không thể làm gì khác hơn là cũng cứng đối cứng. Ông cho người của công ty trước tiên nghỉ toàn bộ, đem hàng trong kho nghỉ biện pháp vận chuyển đến biệt thự của tôi.”

“Liên Thành, ý của tôi là, cậu trước đừng động tới họ, ra nước ngoài tránh một chút. Lần này là cố ý muốn bắt cậu khai đao, cậu vẫn không rõ sao?” Ngô Sâm giọng nói có chút nóng nảy, còn đột nhiên hung hăng ho khan.

Nhạc Liên Thành lúc này mới ý thức được ông ta đã năm mươi tuổi, đã sớm không phải người mang mình tới sơn khu tập huấn làm sát thủ, thanh xuân hoán phát, đại đại liệt liệt. Ông ra tình phong huyết vũ nửa đời, lần này chỉ sợ muốn đem mạng giao đến tay mình.

Ngô Sâm đối với hắn cũng là sư phụ, hắn sẽ không để hai người cùng nhau rơi lưới. Lần này phía trên kích động như thế, có một chút ý tứ muốn “dọn rác”. Mà mình lúc trước vội rửa tay gác kiếm, đã đắc tội không ít người, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Hắn bình ổn thân người, nói: “Sâm thúc, ông đi trước đi, tôi muốn thu thập dọn dẹp một chút.”

“Dọn dẹp cái gì? Không cần lo những thứ sản nghiệp kia, bây giờ bảo vệ tính mạng quan trọng hơn! Mất đi tiền bạc, chúng ta còn có thể kiếm lại!”

“Không được,” hắn giương mắt nhìn kính chiếu hậu, mặt đột nhiên tái nhợt: “Tương Đương Khải vẫn còn ở nơi này.”

Bên đầu kia điện thoại đột nhiên trầm mặc, tiếng hít thở của Ngô Sâm theo điện thoại truyền đến, ông vừa mới mở miệng: “Tương Đương Khải hắn...”

“Đừng nói!” Nhạc Liên Thành đột nhiên quát to một tiếng, thanh âm cũng rất thật, bèn nhón phảng phất lệ quỷ, đột nhiên lại mềm nhũn ra, mang theo cầu khẩn đáng thương: “Sâm thúc, đừng nói...”

“Được.” Ngô Sâm nặng nề thở dài, “Sâm thúc ở nhà chờ cậu.”

“Tôi biết.” Hắn không biết là mình biết cái gì, là biết sớm bị theo dõi sao? Không phải. Là biết tránh không khỏi một kiếp này sao? Cũng không phải. Là biết Tương Đương Khải bị cảnh sát khống chế, bị phải tới dẫn dụ hắn sao? Hắn giống như cái gì cũng không biết, hắn cái gì cũng không nguyện ý biết.

Một đường lái về nhà, mở màn hình ra, bây giờ mới chín giờ, cổ phiếu điện tử một đường xanh biếc, rớt giá một cách đáng sợ. Nhìn lại những chi nhánh ẩn khác vẫn tốt, cũng không để cho người ta biết là cổ phiếu công ty Nhạc Liên Thành đã từ từ rớt giá. Nhạc Liên Thành ngồi trên ghế, có chút thần thờ nhìn màn hình. Trong đầu thoáng qua mấy lần Tương Đương Khải ngồi bên chơi máy tính, dưới hoàng hôn, ánh đèn mờ hồ thành một đoàn, anh tuấn, trẻ tuổi, gương mặt tình đầu hoàn mỹ.

Hắn muốn tự nói với mình, tình trạng công ty là sớm bị đe dọa, là mình quản lý không tốt. Nhưng hắn là tốt nghiệp MBA, cái này bất luận thế nào cũng vô lý. Hắn muốn tự nói với mình là vệ sĩ riêng bất tài, cho nên từng người từng người bị giải quyết. Hắn muốn tự nói với mình, Tương Đương Khải cũng không phải là cố ý muốn mở máy tính của mình...

Chân tướng thực sự quá khó khăn, hắn liều mạng chịu đựng, mới không để chính mình bật khóc.

7. Hoạn Đồng Học - Chương 7: Ảo Giác

Buổi tối ở Thái Đình Đường ăn cơm, Nhạc Liên Thành sắc mặt không tốt lắm, Tương Đương Khải có chút bận tâm hỏi hắn: “Là buổi sáng thức dậy quá sớm, không thoải mái sao? Mau ăn một chút cháo cua, trở về ngủ đi.” Dứt lời sờ sờ trán hắn.

“Có một chút nóng, bắt quá không nghiêm trọng, như vậy, chút nữa đừng xem phim, đến nhà tôi đi, cho cậu uống chút thuốc.” Tương Đương Khải múc cháo từ tô ra, vừa thổi thổi vừa đưa đến bên miệng Nhạc Liên Thành.

Nhạc Liên Thành đang nhìn mặt anh có chút ngẩn người, khi cháo đến bên mép, mới lẳng lẳng hé miệng, ăn rồi, lại trở về dáng vẻ mặt hờn.

“Thế nào? Đầu hồng nữa rồi?” Tương Đương Khải gấp món ăn bỏ vào chén hắc, nói: “Ăn, mau ăn, chút nữa đừng xem phim nữa.”

“Không, muốn xem.” Nhạc Liên Thành nói chắc như đinh đóng cột, Tương Đương Khải cũng cười, “Cậu sao cứ như nhất định muốn xem phim này!”

“Nói về tình đầu... hôm nay chúng ta kỷ niệm chín năm yêu thương, ăn mừng một cái, thật dài thật lâu.” Nhạc Liên Thành cơ hồ đã tiêu hao toàn bộ khí lực của mình, mới nói ra lời như vậy. Thật dài thật lâu, hắc có thể sống qua tháng sau sao, hắc thật sự không biết. Hắc có chút tự giễu, muốn xem Tương Đương Khải còn để cho hắc sống bao nhiêu ngày.

“Được rồi được rồi,” Tương Đương Khải cười, vui đầu ăn, “Hôm nay mệt chết tôi, hai ngày không có đi làm, văn kiện chất cao như vậy!” dứt lời bày ra một đồng động tác trẻ con, hướng về Nhạc Liên Thành.

Nhạc Liên Thành than thở, “Tôi còn không phải cùng một dạng sao, cổ phiếu lại giảm.”

“Hả?” Tương Đương Khải lo lắng, “Nghiêm trọng lắm sao?”

“Không có, cũng không có sao?” Nhạc Liên Thành rũ mi mắt, hàm hồ trả lời.

Tất cả cổ phiếu hôm nay cũng đóng cửa. Hắc bây giờ cơ hồ là người không có đồng nào.

Trong rạp chiếu phim tất cả đều là tình nhân, bởi vì hôm nay chiếu “Cô gái chúng ta cùng theo đuổi năm ấy.” (1)

Trong bóng tối, Nhạc Liên Thành nắm tay Tương Đương Khải ở trước ngực không ngừng vuốt ve: “Cậu lúc nhỏ, có phải còn hư hơn so với Kha Cảnh Đằng không?” (*Diễn viên đóng phim hai người đang xem*)

“Không có đi...” Tương Đương Khải có chút chột dạ nheo mắt, đầu nhích lại gần bờ vai Nhạc Liên Thành.

Cuối cùng màn hình dần dần mờ hồ khép lại, chỉ để lại một bó hoa hồng, để lại thiếp mời hôn lễ như tuyết trắng trên bàn. Phía trên dòng chữ thanh tú, nhẹ viết:

“Tân hôn vui vẻ, thanh xuân của tôi.”

Tay Nhạc Liên Thành một mảnh ướt át, hấn ngẩng đầu, thì ra Tương Đương Khải đang khóc.

Hấn hỏi: “Cậu khóc cái gì, thật giống con gái!”

“Vậy cậu khóc cái gì?”

Nhạc Liên Thành dùng mu bàn tay lau mắt, thì ra cũng đã ướt át rồi.

Hai người liên lúng túng nhìn chăm chăm đôi mắt đầm lệ, nhìn nhau, bỗng nhiên lại cười.

Bọn họ cũng không biết, trong lòng mỗi người, đều hiện lên ký ức trong sơn khu nhỏ diễn vở kịch “hoàng tử ếch”. Tương Đương Khải giả trang công chúa hôn con ếch đồ chơi, con ếch bị Nhạc Liên Thành vắt qua một bên, chợt nâng lên ôm lấy Tương Đương Khải mà hôn.

“Công chúa à công chúa, tôi yêu người như thế!” Nhạc Liên Thành cười hì hì ôm hông Tương Đương Khải, thấp giọng ghé vào lỗ tai anh nói:

“Tiểu Đương, tôi thật sự thích cậu.”

“Tôi cũng vậy.”

Hôn lễ, lời thề, một lời nói ra.

Bất quá, bây giờ đã không còn.

Vô dụng.

Buổi tối, Tương Đương Khải nằm dưới người Nhạc Liên Thành, ôm bờ vai của hắn, thừa nhận hắn mang theo nhiệt độ của người bệnh chung đụng, một trận hoảng hốt. Nhạc Liên Thành không biết vì sao sinh bệnh.

Còn như thế nào, liều mạng ôm Tương Đương Khải, cơ hồ muốn đem thân thể anh thu vào thân thể nóng bỏng của mình.

Sau khi chuyển động một vài cái, Nhạc Liên Thành đột nhiên rút ra, nhéo đầu vú Tương Đương Khải, hốc mắt đỏ lên đem chỗ kia nhét vào miệng của anh, hung hăng đụng mấy cái, thư sướng bắn ra.

Tương Đương Khải quay người liêu mạng ho khan, nằm ở mép giường cơ hồ muốn nôn ra. Nhạc Liên Thành ngay cả động tác xoa bóp sống lưng cho anh cũng không có, chẳng qua là ngơ ngác quỳ gối tại chỗ, cúi đầu, nước mắt một giọt một giọt rơi xuống trên giường.

Tương Đương Khải rốt cục hít thở thông, quay đầu lại phát hiện Nhạc Liên Thành đã ngủ thiếp đi, nằm ở trên giường, cơ người ôm siết mình lại, một dòng nước mắt thật dài...

Anh vì vậy chống cơ thể xanh tím ngồi dậy, bắt đầu mặc quần áo.

Từng cái từng cái, ăn mặc rất nghiêm túc.

Hôm nay là ngày cuối cùng ở cùng một chỗ với Nhạc Liên Thành...

Còn hai ngày nữa...

Cuối cùng, cục trưởng phía trên ra lệnh, để cho Tờ An mở tiệc rượu, mời Nhạc Liên Thành tham gia. Hắn đã đem tất cả khách mời đổi thành người của mình, chỉ chờ Nhạc Liên Thành rơi vào lưới. Về phần Tương Đương Khải, cục trưởng đã chuẩn bị một vé máy bay đến một trấn nhỏ vắng vẻ ở châu Âu. Nhạc Liên Thành vừa rơi xuống lưới, máy bay liền cất cánh.

Anh cười, ngồi ở mép giường, che miệng, cả người run lên, nước mắt thấm ướt bàn tay...

Nhạc Liên Thành nằm ở sau lưng anh, nhìn sống lưng trước mặt run rẩy. Ở trong phòng tối, tất cả ánh sáng đều bị cản nuốt. Nhưng vì Tương Đương Khải trắng, mỗi một đường cong đều rõ ràng như vậy, rõ ràng đến mức Nhạc Liên Thành không dám nhìn tới. Trên sống lưng anh có một dấu đạn nhạt, nhạt đến cơ hồ không thấy được. Đó là lần trước bị thương lưu lại.

Nhạc Liên Thành vốn tưởng là Tương Đương Khải yêu hắn nên muốn chứng minh, nhưng bây giờ xem ra, ngay cả tính chân thật của dấu đạn, hắn đều phải hoài nghi.

Hắn cảm thấy cơ hồ giống như đang nằm mơ. Tối hôm qua, bọn họ vẫn còn gặp nhau trong thôn, ôm nhau mà ngủ. Thế nào hôm nay lại trở nên như vậy? Nhạc Liên Thành không nói được rốt cuộc đây là lỗi của người nào.

Vì vậy hắn không thể làm gì khác hơn là giương ánh mắt đã đầy lệ.

Bên ngoài trời mưa.

Ngô Sâm đóng cửa sổ lại, cơ hồ không dám nhìn mặt Nhạc Liên Thành.

Mưa sa quá đột nhiên, cho nên hồ sơ trên bàn bị ướt một góc. Hồ sơ ở phía trên, giống như vết sọc trong lòng Nhạc Liên Thành, nếu như vạch trần tới, liền biết là đầm đìa máu tươi.

Nhạc Liên Thành đem tay vuốt ve hồ sơ ghi mấy chữ “Tương Đương Khải”, phảng phất là lúc mùa đông, hẩn vuốt ve ngực Tương Đương Khải, mượn nhiệt khí của mình làm cho anh ấm áp.

Lấy ra một con dao rọc giấy, từ từ mở hồ sơ.

Nhạc Liên Thành cơ hồ đã mất cảm giác, đem tập giấy kia rút ra.

“Tương Đương Khải, sinh năm 1984, đội trưởng đội hành động đặc biệt Thượng Hải thuộc cục công an. Năm 2004 tốt nghiệp Đại học Công an Nhân dân Trung Quốc, hạng nhất cuộc thi súng ống binh luận tranh tài, hạng nhất thiện xạ tranh tài, người sắt hạng ba đệ nhất được trúng tuyển vì...”

Nhạc Liên Thành nhìn một hồi, thần sắc bình tĩnh đem giấy bỏ trở về.

Thì ra thật sự là như vậy.

Hắn hết thấy không thiết thực suy đoán, hẩn suy đoán Tương Đương Khải này cũng không phải Tương Đương Khải của mình. Người kia có lẽ là dùng Tiểu Đương trong lòng hẩn, chính dung thành bộ dáng của Tiểu Đương, chỉ vì để cho hẩn rơi lưới.

Nhưng mà, Tương Đương Khải này chính là Tiểu Đương của hẩn.

Trên bàn để hai vé máy bay, đến một tiểu đảo ở Thái Bình Dương. Hẩn ban đầu nghe Tương Đương Khải nói sau này muốn đi nơi đó kết hôn, vì vậy hẩn mua một tiểu đảo.

Hẩn cho là...

Hẩn còn tưởng rằng... mình có cơ hội mang Tương Đương Khải đi...

Hẩn quả nhiên còn quá ngây thơ sao?

Nhạc Liên Thành đứng phía trước gương, thắt cà vạt, lật xoay, kéo dài, buộc chặt, động tác ưu nhã giống như quý tộc trẻ tuổi châu Âu. Hẩn dường như không phải đi tiệc rượu, mà là đến lễ kết hôn của mình.

Ngô Sâm đứng bên cạnh, nói: “Liên Thành, cậu còn chưa muốn đi sao, tôi cuối cùng vẫn cảm thấy có chút nguy hiểm.”

“Không có chuyện gì đâu, Sâm thúc,” Nhạc Liên Thành mặc bộ tây trang, “Tôi đến thăm Tiểu Đang một chút. Thời gian tiệc rượu không lâu, tôi một lát nữa sẽ trở lại.”

Một lát nữa sẽ trở lại...

Xe thể thao dừng phía dưới căn hộ, mấy chiếc xe trong kính chiếu hậu tựa như u linh đột ngột biến mất, tức giận trong lòng Nhạc Liên Thành liền dâng lên.

“Tiểu Đang, ở nhà sao?”

“Ở nhà, thế nào?”

“Tôi muốn cậu, đang ở dưới lầu nhà cậu.”

“Ừ? Cậu không phải sẽ là...”

“Tôi muốn cậu.”

“Thật là, vậy lên đây đi, tôi ở đây.”

Tương Đương Khải lộ ra nửa cái đầu, kinh ngạc nhìn Nhạc Liên Thành ướt đầm đứng ở cửa, cau mày: “Cảm mạo không có tốt, cứ như vậy chơi đùa...”

Cả người chợt bị nhào đến đè trên tường, hung hăng hôn lên.

Thân nhiệt liều mạng cùng ngậy ngô tuyệt vọng quẩn quýt, Tương Đương Khải chưa kịp đáp lại hắn, liền bị lột sạch đặt trên giường. Nhạc Liên Thành dùng sức vuốt ve mỗi một tác da thịt trên người anh, tựa hồ muốn đem anh khắc sâu, tới khi trên người anh hiện lên dấu vết huyết sắc. Nhạc Liên Thành dùng sức cấn xé thân thể Tương Đương Khải, từ cổ họng hắn phát ra thanh âm tựa như dã thú.

Nhạc Liên Thành ánh mắt đỏ bừng, hắn thậm chí còn không kịp bôi trơn, thô lỗ lấy tay khuếch trương mấy cái, liền chợt thọc đi vào. Hông của Tương Đương Khải nảy lên, chợt liều mạng giằng co: “Nhạc Liên Thành, cậu buông ra!”

Nhìn người bên dưới điên cuồng giãy giụa, Nhạc Liên Thành ánh mắt mất tiêu cự, đưa tay che đi đôi mắt anh, miệng của anh, không để cho anh phát ra tiếng mắng chửi.

“Nhạc Liên Thành!” Tương Đương Khải giơ chân muốn đá hắn, bị hắn hung hăng đè lại, ngược lại càng vào sâu hơn.

“Nhạc Liên Thành, cậu cút ngay!”

Gương mặt người trước mắt, cùng gương mặt người trong trí nhớ hướng về hần hợp lại cùng nhau, đôi môi một lời gào thét đầy thù hận. Nhạc Liên Thành lo lắng bịt miệng anh, nhưng anh mãnh liệt trốn ra.

“Tiểu Đương, đừng nhìn tôi như vậy...”

Hần run rẩy đôi môi cầu khẩn, chợt đưa tay bóp cổ Tương Đương Khải.

Người bên dưới giãy giụa, tựa hồ cách hần rất xa, hần chẳng qua là để mặc mình điên cuồng, tựa hồ là không quan hệ tới chính mình, mạnh mẽ bóp cổ Tương Đương Khải, cho đến khi động tác giãy giụa bớt hẳn, hần mới chợt buông ra.

Trên cổ trắng nõn của Tương Đương Khải hiện rõ ràng một vết bầm, Nhạc Liên Thành chợt không dám nhìn nữa, từ trên giường lao đảo bò dậy, run rẩy mặc quần áo vào.

Qua rất lâu sau, cánh cửa đóng lại rất nhẹ.

Chạng vạng tối.

Tiết trời mùa mưa, dĩ nhiên là sẽ mưa. Nước mưa theo màn chống nắng nghiêng đổ xuống, ở ngoài cửa sổ dẹt một tầng thủy quang. Bên ngoài trời đất một màu, xám xịt ướt át, trong phòng lại không khỏi khô ráo. Đường như là một đường thoát nước, chỉ còn lại bể cá khổng lồ khô khốc.

Tương Đương Khải mở đèn đầu giường, trên giường xốc xếch không chịu nổi. Bên cạnh giường có điểm thấp xuống, tựa như đã có người ngủ cả một đời, dẫn ra một bóng ma. Tương Đương Khải theo phiến lờn kia vuốt ve đi xuống — hơi thở người kia đã sớm tan biến hết rồi, ngay cả nhiệt độ cũng tiêu tán sạch sẽ.

Tương Đương Khải từ trên giường bò dậy, trên người đau đến không chịu nổi, nhưng người đã được làm sạch. Anh chống giường, tay càng run dữ dội hơn, ánh mắt không tiêu cự nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mưa bên ngoài ngày càng dữ dội rơi, đối diện quán rượu Lệ gia, biển hiệu màu bạc đã sáng lên, hàng chục ánh đèn nhanh chóng lay động, chia ra đầy trời ngân quang.

Tương Đương Khải chợt nhớ tới cái gì, từ bọc gối lấy ra một tấm hình, hai thiếu niên chen trước ống kính, cười rất vui vẻ. Tấm hình này nhiều năm anh đều một mực mang theo. Anh từ từ sờ lên gương mặt tươi cười của hai người —

Cho dù là bạo ngược như anh cùng với Nhạc Liên Thành, nụ cười thời niên thiếu tất cả đều khả ái, Tương Đương Khải hoảng hoảng hốt hốt nghĩ, chỉ cần trẻ tuổi, biểu lộ gì cũng thật hạnh phúc.

Anh bỗng nhiên lại cười một cái, mơ hồ, cùng vết bầm trên cổ, lộ ra nụ cười kia thâm trầm vô cùng.

7:00

Lại qua một canh giờ, Nhạc Liên Thành có thể đã lọt lưới. Chúc vụ có thể tăng một bậc, còn có nửa năm nghỉ phép chờ anh. Ăn núp tám năm, cuối cùng đã có thể nghỉ ngơi.

“Tích tắc, tích tắc...”

Thời gian dường như rơi vào hư vô, không cách gì lưu chảy được.

7:20

Tương Đang Khải từ trên giường bò dậy, luống cuống tay chân mặc quần áo lao ra cửa.

Bốn mươi phút, cũng có thể lái đến Westin.

Hi vọng sẽ không quá muộn.

Chú thích:

(1) Cô gái chúng ta cùng theo đuổi năm ấy: Phim You're the apple of my eyes, là một bộ phim Trung Quốc rất hay. Có lẽ bộ phim này cũng đã quen thuộc với mọi người.

Lúc edit chương này, ta lại nghe bài hát Those years, OST của phim, cảm thấy thật muốn khóc.

Tặng mọi người một đoạn lyric và bài hát.

Cơn mưa bỏ lại những năm tháng ấy

Tình yêu bỏ lại những năm tháng ấy

Rất muốn ôm lấy em

Ôm lấy dũng khí đã trôi xa

Từng ước mơ chinh phục cả thế giới

Nhưng cuối cùng quay đầu lại mới nhận ra

Thế gian này, từng mảnh, từng mảnh đều là em

Cơn mưa bỏ lại những năm tháng ấy

Tình yêu bỏ lại những năm tháng ấy

Rất muốn nói với em

Rằng anh chưa từng lãng quên...

8. Hoạn Đồng Học - Chương 8: Vĩ Thanh Tất Cả Nguyện Vọng

Thời điểm ngã xuống đất, đầu ngã xuống, tôi muốn nhe răng toét miệng, nhưng đã không còn khí lực. Máu nhỏ giọt rơi xuống mặt, tôi cố gắng cong cong khoé miệng muốn cười, chỉ động một cái, liền bị bắn hai phát súng, thân thể dưới lực bắn nảy lên, lại trở về mặt đất, rồi cuộc hoảng hoảng hốt hốt.

Tôi giống như nhìn thấy cậu đến rồi, đứng ở cửa, còn là dáng vẻ thời niên thiếu. Đó là khi chúng ta lần thứ hai chia ra. Nước mắt trên mặt cậu, tựa máu trên người tôi, nhỏ giọt như suối mùa xuân, tôi muốn lau nước mắt cho cậu, nhưng lúc này đã không còn khí lực.

Khóc cái gì, ngốc, cậu cho rằng tôi cái gì cũng không biết sao?

Cậu vừa xuất hiện, tôi liền thấy cà vạt có đính khuy, phía trên đó gắn máy thu hình.

Thật ra thì tôi cũng biết.

Tất cả.

Biết cậu là đặc cảnh, biết chi tiết nhiệm vụ của cậu, biết cậu cố ý trúng đạn, biết thời điểm tôi ôm cậu, ánh mắt cậu nhìn, trong nhà kia vô số máy quay hình.

Tôi cũng biết, nhưng tôi cũng tin tưởng, cậu yêu tôi.

Tôi cũng biết.

Nhưng mà, tình yêu tựa như ngâm trong lòng độc dịch, theo mỗi một nhịp đập tràn đầy cơ thể, ngay cả linh hồn cũng bị xói mòn.

Tôi là không có cách nào không thương cậu.

Mưa tạt vào phòng, rơi ở trên mặt tôi, lông mi tôi ướt đẫm, rất nặng. Ánh mắt cũng nhanh chóng không thể mở ra.

Mới vừa đá cậu một cước, còn đau lắm phải không, tôi không phải là cố ý, thật sự.

Tiểu Đương, cậu có biết trên cây hứa nguyện tôi viết gì không?

“Chờ tôi trưởng thành, tôi phải giúp Tiểu Đương thực hiện tất cả nguyện vọng của cậu ấy.”

Tất cả nguyện vọng...

Toàn văn hoàn.

Lời edior:

Ta dường như rất có duyên với thiệp hứa nguyện, là Cố Nhân, và giờ là Áo Giác.

Nhưng, có nguyện vọng nào có thể thực hiện được đây?

Tự cảm thấy bản thân mình cũng đáng ghét.

Đừng trách ta khi không giới thiệu về cái kết truyện này từ đầu, ta không muốn làm vậy, thật không muốn.

Hơn nữa, cái kết này, với ta, không phải là OE, không phải BE, chưa phải HE, là một cái gì đó rất khác.

Muốn nói nhiều điều, nhưng cảm giác có gì đó nghẹn trong ngực, không thể nói ra.

Bên tai chỉ còn văng vẳng

Cơn mưa bỏ lại những năm tháng ấy

Tình yêu bỏ lại những năm tháng ấy

Rất muốn nói với em

Rằng anh chưa từng lãng quên...

Ừ, vốn dĩ anh chưa từng lãng quên.

Hoài Băng

22.01.14

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ao-giac-hoan-dong-hoc>